

ТЪРСАЧ НА БИСЕРИ

ЯСЕН ВЕДРИН

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ: МЪДРОСТТА НА СМИСЪЛА	5
СЪДБАТА Е ВЕЧНА	5
ПРИКАЗКА	7
ДА ПОТЪРСИШ...	8
НОВА ПОСОКА	9
УСАМОТЕНИЕ	10
ЗАВРЪЩАНЕ	11
БЕЛИТЕ КАМЪНИ В МОЯ ЖИВОТ	12
ДЪРВОЯД	13
КОГАТО ОСТАРЕЯ.....	15
КАК КОПНЕЯ.....	17
ДРУГОЯЧЕ	18
ЖИВЕЯ, СЛЕДОВАТЕЛНО МЕЧТАЯ	19
ТАЗИ СТАРА ХИЩНИЦА	20
РЪЦЕ ДОБРИ.....	21
ЕДНИЧЪК СМИСЪЛ.....	22
ДУША-РАКОВИНА	23
ЛИЧНОСТ	24
РАЗПИЛЯВАНЕ	25
ТАМ, ПОД РИЗАТА...	26
ЕДИНСТВЕНО СЕБЕ СИ.....	27
ПИНОКИО.....	28
ПРЕЗ ВРЕМЕТО	30
ЖИВЕЙ МЕ, ОБИЧ!.....	31
КОНЧЕ МОЕ!	32
ПРЕХОДНО И ВЕЧНО.....	33
СТИХ, ПОДОБЕН НА ДЪГА	34
ПОЕЗИЙО, ИЗМИСЛИЦЕ!	35
ВЪЗВРЪЩАЛЕЦ	36
РИМСКА МОЗАЙКА.....	38
ОБИЧАЙТЕ СЕ!	39
ПЪТЕКАТА НА СМИСЪЛА ЖИВОТ	41
АВТОПОРТРЕТ	43
ОЩЕ ДАЖЕ МИНУТА...	44
НЕ СЕГА, МОЙ ЖИВОТ!	45
БИСЕРНА МИДА.....	46
КОГАТО БУШОНИТЕ ИЗГОРЯТ...	47
НЕЗАБРАВЕН.....	48
ПРИЯТЕЛЮ!	49
ТОСТ ОТ РОЖДЕННИКА!	50
КАУЗА	51

НЕДОВЪРШЕНА РЕТРОСПЕКЦИЯ	52
ИСТИНЕН.....	53
НЕИЗБЕЖНОСТ	54
НАДЕЖДАТА НА РОДАРИ.....	55
СЪДНИЦА БЕЗГРЕШНА.....	57
СМИСЪЛЪТ ОТ ВРЕМЕ.....	59
НЕИЗБЕЖНО	60
МЪДРОСТТА НА КОСТЕНУРКАТА	61
КОСМОПОЛИТНО	62
ВЪПРЕКИ!.....	63
ПРОСЪНУВАНА МЕЧТА	64
СВЯТА КРИПТА.....	65
РАЗГОВОР С МОРЕТО	66
РАВНОСМЕТКА НА 56!.....	67
СЪДБОВНА ОДИСЕЯ	68
КРАТКО СТИХЧЕ.....	69
ФЕНЕР И ПЕПЕРУДА.....	70
КЛАСИЦИТЕ С ПЕРА.....	71
ЯСНА, ВЕДРА! ДА НИ БЪДЕ!	72
НОВОГОДИШНО, ЗА ЛЮБОВТА!	73
ВТОРА ЧАСТ: СМИСЪЛЪТ НА МЪДРОСТТА.....	74
ПИСАНОТО, ВЪТРЕ В МЕН!	74
ТЕЧАЩАТА ЧЕШМА.....	76
ЛЕГЕНДА ЗА ГОЛАТА ИСТИНА.....	77
ПОЕТ В НЕБЕСАТА.....	79
ПРЕМЪДЪР УРОК	80
ВИСОКО В ПЛАНИНАТА.....	81
МОЯТ СЪН	82
ВСИЧКО ВЯРАТА СИ СТРУВА.....	83
КРАСОТАТА СВЕТА ЩЕ СПАСИ	84
ПОТЪНАЛИЯТ КАТО КАМЪК.....	85
ВЯРА, ВЕЧЕ ОЗАРЕНА	87
ПО-ДИВЕН ЖИВОТ ОТ ОРФЕЕВА ПЕСЕН.....	88
ЕДНА ЛЮБОВ НА ТРИДЕСЕТ И ТРИ!.....	90
МОЯТА ПОСОКА Е ОТВЪД!	92
ВЗЕМИ СИ ДРУГО ОГЛЕДАЛО!.....	94
ДА БЪДЕ СВЕТЛИНА!	96
КАМЪК НА ВРЪХ.....	97
БЪДНА УТРИН ВИ ЖЕЛАЯ!.....	99
ОТ ЛЮЛКАТА ДО ГРОБА.....	100
ЙОРДАН	102
ЗА ВСИЧКО ПОД НЕБЕТО!	103
ИЗБРАХ СИ ВЯРАТА В ХРИСТОС!	104
ИМАНЕ, СКРИТО В НИВА.....	105
КОТВАТА НА СЪРЦЕТО.....	107

ПЪТНИКО СВИДЕН...	108
ВЕК.....	109
ЦЕНАТА ДО ДАЛЕЧНИЯ ПРЕДЕЛ.....	111
ГОСПОДНИТЕ КАРТИНИ	113
ВЕРНИЯТ МИ СМИСЪЛ	114
ПЕЧАТЪТ НА СЪДБАТА.....	116
ВЯРА-СЛЪНЧОГЛЕД.....	117
КЪМ ДРЕВНОТО ОБРЪЩАЙТЕ ОЧИ!	118
В ОТСЕЧКА КРИВА ИЛИ ПРАВА	119
МОЯТ ДАР!	121
СВЯТАТА НАДЕЖДА.....	122
НАТРУПАЙ СИ ПАМЕТ!	123
МЛАДОСТ ИМАМ НЕИЗПИТА...	124
ЗА СВЕТЛИЯ ОТ БОГА ДЯЛ!	125
ЛЮБОВ НАД ВСИЧКИТЕ ЛЮБОВИ	126
В ЗЛАТНАТА МИ ЕСЕН.....	127
ПОЯ, ЗАЩОТО СЪМ ПОЕТ!	128
КОГАТО СЪРЦЕТО Е С ВЯРНА ПОСОКА!	130
СТИХ-ИЗПОВЕД.....	131
ПРИТВОРЯ ЛИ ЗА МИГ ОЧИ...	132
ПРЕД НОВАТА ГОДИНА!	133
МЪДРОСТТА, КОЯТО ПРОНИЗВА...	135
РАЗТВОРЕНА КНИГА	136
ОТ ИДЕЯТА ДО ИДЕАЛА.....	138

ПЪРВА ЧАСТ: МЪДРОСТТА НА СМИСЪЛА

СЪДБАТА Е ВЕЧНА

Не останаха много мечтания
издържали на времето теста.
Отшумяха младежки желания
за живот със световна известност.

Аладин не откри пещерата си
и вълшебната дума забрави.
Отшумяха безгрижните патоси
под леда на планински дъбрави.

Някак строги и бавни са крачките
и от грижи душата смутена.
Слагат своя печат неудачите
над пространство и цяла вселена.

И надеждите по са нищожни
от прашинки въртящи се лудо.
И е време на зла невъзможност,
и боли ни от липса на чудо.

Не останаха много мечтания,
но едно – пак мъждука в душата.
Няма вечна тъга и страдание.
Днес си тук, а пък утре – оттатък.

Аладин ще си спомни за думата
и ще влезе щастлив в пещерата.
И младежки желания лумнали
ще летят над света, като ято.

Ще са бързи и радостни крачките
и мечтите с посока далечна.

Мои стихове! Още ли плачете?

Потърпете! Съдбата е вечна!

ПРИКАЗКА

Нещастен от съдбата си, поетът
поискал да потърси Любовта.
А тя била едно червено цвете,
поникнало на края на света.

Той много дни го търсил със надежда,
но дните се превърнали в лета.
Във хиляди градини се навеждал
и виждал само вехнещи цветя.

С последната останала му сила,
прекراчил тъжен своя роден праг.
Пригответил си хартия и мастило,
и стиховете се родили пак.

Разказвали за стръмните пътеки,
които неуморно извървял,
а след това внушавали на всеки
красив, но недостъпен идеал.

Мнозина тези стихове прочели.
Накрая ги прочела Любовта.
Червените ѝ цветове пламтели
и греела сред всичките цветя.

“Вземете ме – извикала тогава –
и дайте ме на този млад поет!
Че той не пожела суетна слава,
а само мене търсеше навред!”

Така завършва приказката стара.
Един поет намерил Любовта.
Тръгни и ти, но без да губиш вяра -
все някога ще те докосне Тя!

ДА ПОТЪРСИШ...

Да потърсиш живот във Живота.
Да потърсиш любов в Любовта.
Ето смисълът, вечната кота,
тъй невидима вече в света.

Не защото животът го няма.
Не защото любов не гори.
Просто - в думите има измама,
някой прави ги празни и зли.

Щом не може човек да усети
оня дух, вдъхновил подлостта,
ще останат зениците слепи,
а умът - заплепен в суета.

Колко малко е нужно... Утеха,
братско рамо, усмивка и жест.
Не гласът! Даже тихото ехо
дефицитно е станало днес.

Опомни се! Събуден и стреснат.
На сърцето ума покори!
И Живот във живота ще блесне.
И Любов в любовта ще гори.

НОВА ПОСОКА

Ние всички на времето в бързея
сме със своя посока и цел
и със скорост от няколко възела
вечно плувайки търсим предел.

Но измамно привлича ни кръглото
и навъртаме свой оборот,
за да почнем отново, излъгани,
че е нов Океанът-Живот.

И умът не прозира причините.
Не разбира, че в кръг се върти,
че единствено ново е синьото,
откъдето луната блести,

откъдето изгрява светилото,
за да топли Всемира с лъчи -
ето тази посока е силата,
утаена от много очи...

Нека просто отхвърлим посоките!
Над посоките нека се взрем!
И тогава - с копнеж по високото
непременно ще зърнем Едем.

УСАМОТЕНИЕ

Като малка прашинка ще легна
в самотата на тъгъл студен.
Към Небето ръце ще протегна
и ще вярвам, че Господ е с мен.

И какво, че нечут ще остана
и невидим за други очи?
От душата извира покана,
от сърцето проблясват лъчи.

Те не са като слънце могъщи.
Те не са като морския фар,
но умеят така да прегръщат,
че в прегръдката пламва пожар.

А в пожара изгарят нетленни
всички болки от зло битие.
И запяват мечтите смирени
под събудено чисто небе.

ЗАВРЪЩАНЕ

Аз се връщам при вечните истини,
помъдрял от скиталческа скръб,
да потърся в сезони разлистени
силна вяра, подобна на дъб.

Посрещачите, скрити в покоя си,
се отдръпват с уплаха от мен.
Завоювали топлите полюси
се страхуват от вятър студен.

А пък той със сланите белосани
ме обрича на северен студ
и остават без смисъл въпросите:
Помъдрях ли, останах ли луд?

В неспокойна и зимна прелюдия
към възвишени светли мечти
аз се връщам и знам, че съм лудият,
своята лудост решил да прости...

БЕЛИТЕ КАМЪНИ В МОЯ ЖИВОТ

Гали белият мрамор очите ми
топли дланите, слънчево жив.
И във жилките, с обич наситени,
аз откривам защо съм щастлив.

Без чертежи и скици. Без планове
своя приказен храм построих.
Имах само надежди и блянове
и талант да говоря във стих.

Тъй намерих си белите камъни -
всеки беше с душа на поет.
И обикнал мечтите им пламенни
ги споих в поетичен завет.

А дечицата, моите стихове,
бяха стоплени с мрамора бял.
Чувствам обич. И толкова тихо е.
Радостта ме загръща с воал.

Благославям ви, верни приятели!
Бели камъни в моя живот!
Зная - вашите святи ваятели
слизат свише от синия свод!

Съградих ви в душата си с истина!
Мойте рожби ви галят в захлас!
И лети любовта ми, пречистена,
с белогривия нежен Пегас!

ДЪРВОЯД

От скрина се обажда дървоядът.
Припомня ми за тленните неща.
Лежа и слушам скърцаща тирада
във три и половина през нощта.

И някак си във мрака лумват думи
с усещането, че съм още жив.
Че няма смисъл болката върху ми -
илюзията, че не съм щастлив.

Не е ли тя поредната засада
на печалта, дошла да ме руши?
Не е ли тя на злото дървоядът,
чегъртащ върху слабите души?

Не съм си купил дом, кола, бижута
и нямам кариера, нито пост...
А трябва ли в свещената минута
това да бъде острият въпрос?

Не съм спечелил слава и богатство...
А мигар ще живея за това?
Приятелството, истинското братство -
ще мога ли да изразя в слова?

О, колко светли истини ме радват!
Щастлив съм! Кой ме лъга досега?
В душата ми пълзеше дървоядът,
оставяйки тунели от тъга...

Доброто ще си спомня. Непременно.
Ще кажа днес на изгрева: "Здравей!
Обичам те, животе скъпоценен!
За теб копнях! И ти за мен копней!"

Дори горчив - за мен ще бъдеш сладък!
Скръбта ще излекувам със мечти!"
...Усмихвам се. Замлъква дървоядът.
Зорница преди изгрева трепти.

КОГАТО ОСТАРЕЯ...

Когато остарея безвъзвратно
и бледа кръв застине в моя лик,
когато радостта е непонятна,
а малкото усилие е вик,

когато във огнището угаснат
последните останки от жарта...
Тогава искам с теб, любов прекрасна,
да се сбогувам, миг преди смъртта.

Да ти покажа как в косите бели
останаха най-чудните ми дни.
И всеки косъм беше миг споделян,
във който ти, любов, ме осени.

Да ти покажа бръчките дълбоки,
с които те лелеех в тиха скръб.
Защото с тях те търсих напосоки -
по всички върхове, по всеки път...

Да те докосна с пръсти залинели,
треперещи от миналата страст.
Когато сред чаршафите ни бели
се раждаха потомците след нас.

Да те целуна с устните студени,
дамгосани от синята печал -
онези вече уморени вени,
в които див животът е кипял.

И с глас на утешена непонятност
да кажа тихо: Хубаво ми бе!
Отивам си от тебе, безвъзвратно!
Дано над мен отвори се небе!

И там отново аз да те дочакам,
в любовното си щастие блажен...
Защо треперя в мислите разплакан?
Все още млад съм...
А навън е ден...

КАК КОПНЕЯ...

Как копнея да дойде онзи ден за намиране,
в който всичко изгубено пред нозете блести.
И очите, подпухнали от най-дългото виждане,
да притворят клепачи и осмислят мечти.

Как копнея в зората да се къпя от щастие
и в лъчите на слънце да се видя роден.
Да съм малка пчеличка сред цветните храсти,
а червените рози да ухаят за мен.

Как копнея да бликнат бистри извори в пясъка
и изпръхнали устни да наквася във тях.
Да съм птица чудата, полетяла към блясъка.
Да съм облак дъждовен! Да съм радост и смях!

Как копнея с две риби и няколко хляба
да нахраня до ситост прегладнели уста.
Да превърна във сила унилата слабост,
и смъртта - във въздишана вечна врата.

Как копнея да мога! Как копнея да бъда!
Колко болка ми струва всеки светъл копнеж...
Може би е съдбата... Или просто присъда
светлина да разпръсквам, подобен на свещ.

ДРУГОЯЧЕ

Другояче не мога. И не искам да зная
кой и как би запънал словесни стрели.
Той тепърва прохожда... Аз се връщам от края
и му казвам, че там всяка стъпка боли.

Другояче не искам. Щото хлябът изпечен
няма как да се върне към меко тесто.
Всеки стих ми е рана. Всеки вопъл - изречен.
Без да питам Твореца - докога и защо...

Другояче не трябва. Аз си следвам съдбата.
Поруган и отхвърлян. Тук-таме - възприет.
Със Икарова лудост търся лъч в синевата,
а в перата ми бели има капчици мед.

Другояче отхвърлих. Приковах се към Кръста.
Който иска - пристъпил - нека в мене се взре.
Прокървиха ръцете ми, но кръвта ми е гъста.
Претуптява сърцето, без да може да спре.

Другояче не мога. Аз съм камък отвъден.
Ако стъпят на мене - ще надникнат в Едем.
Много пъти ме съдиха, но не станах осъден.
Другояче съм просто роден...

ЖИВЕЯ, СЛЕДОВАТЕЛНО МЕЧТАЯ

Животът ни ще свърши точно там,
където скръб мечтите ни попари -
щом няма за очите светъл храм
и липсват за душите ни олтари.

Какво би бил художник без статив
или пък скулптор без длето в ръката?
И кой от нас нарекъл би щастлив
най-сивия нюанс на сивотата?

Каква ще бъде птицата в кафез
или с крила, прекършени без време?
А изборът, убит с едното "без"
дали стоикът лесно ще приеме?

Родени в гравитация - тежим.
И трудно някак мисълта полита.
На всяка орис - себе си дължим.
Жадуването - в глътка неизпита.

Напук обаче, в смелите мечти
животът своя смисъл ще намери,
дори една от тях да запламти,
а други да издъхнат до химери.

Защото мъдростта ще прошепти:
Живея, следователно, мечтая!
И пълен е със хиляди мечти
животът от началото до края.

ТАЗИ СТАРА ХИЩНИЦА

Мъката ми - тази стара хищница
всички мисли ръфа без остатък.
Не оставя никакви излишъци.
Знае, че животът ми е кратък.

Зъбите си точи със омразите,
вдъхнати от хора завистливи.
Те, които си наточват фразите
и бодат ме остро заядливи..

Те, които душат като хрътките
и от завист сън не ги спохожда.
Да броят на устните ми глътките
и със клетви зли да ме пробождат.

Да намират всичките ми слабости.
Да ми търсят поводи, причини.
Със сълзи да напоявам хляба си
и през плач животът ми да мине.

Мъката ми - тази стара хищница,
жива е, и доста наедряла.
Но при все, че ръфа ме - за нищото,
светла е душата ми. И бяла.

РЪЦЕ ДОБРИ

Ръце добри. Простирани ръце.
Подобно нежни стръкове родени.
Когато паднах с плачещо сърце -
те мигом се протегнаха към мене.

От тях усетих мирис на трева.
Зеленото ѝ, вдъхнато от Бога.
И в шепота на техните слова
изчезна всяка болка и тревога.

Ръце добри! Раздаващи ръце
със светлина в разтворените длани.
Не стига дъх във нямото небце
да ги даря със думи разгоряни.

От тях отпивах слънчеви роси -
сълзите скъпоценни на небето.
Душата ми с добро се украси
и стана тихосветло на сърцето.

Ръце добри! Прегръщащи ръце!
Как искам да ви задържа до края!
Сред вас да бъда крехко стъбълце,
докоснало утеха и омая...

Обичам ви! И всичкият ми тлен
от вашите прегръдки оживява.
О, Господи! Дарявай ме, блажен,
с такава нежност и с любов такава!

ЕДНИЧЪК СМИСЪЛ

Не наказвай сърцето си свито
за това, че се мръщи светът.
Всичко слабо ще бъде убито.
Всичко силно намира си път.

А човек между тях лъкатуши,
като извор, предаден на смут.
Вляво дебнат го жеги и суши.
Вдясно чака го минусов студ.

Доверчив до безкрай - ще пресъхне
парещ пясък намирал навред.
В недоверие - мраз ще го лъхне,
за да стане купчинка от лед.

И се питаш: Дали пък си струва
все така да си извор немил?
Кой привличаш? И кой те вълнува?
Кой е жаден? И кой е препил?

Виж едничкия смисъл навярно
да оставиш безценни следи:
Напоявай сърце благодарно,
жадно само за твоите води!

ДУША-РАКОВИНА

Обръгнала в циклони от митарство,
душата ми пред сетен бряг ще спре.
И без да е открила светло царство,
ще гмурне чувства в тъмното море.

Дори да няма смисъл да се дави -
в дълбокото ще търси чист покой.
В безмълвие. Без крясъци дребнави.
Без злъчен кикот и гробовен вой.

От тихото на своята придънност
ще чуе в шепот спомени добри.
И няма на сърцето да е тъмно,
защото бисер в него ще искри.

А миналото - даже изживяно,
ще се усмихне - тук и там - в лъчи.
“Недей унива! Още ти е рано!
Да не помръкват твоите очи!

Изплувай! Като бяла раковина,
която крие вяра в скришен храм.
Че няма го митарството. Отмина.
А смисълът се губи, щом си сам...”

...Една ръка невинно ме погали
и слух заслуша думите на стих.
Въздъхнаха вълните просияли.
Защото помъдрях. И се смирих.

ЛИЧНОСТ

Сърцето угнетено се топи
в пожарите на хорската първичност.
Един въпрос отказва да търпи:
Какво тук значи някаква си личност?

Животът - като грайфер в кален слог.
Мечтите - потъмнели до безличност.
Дори да те превърнат в некролог...
Какво тук значи някаква си личност?

Въздишай, но оставащ недочут.
Шумът презира лира и лиричност.
Мнозина ще изкряскат в твоя смут:
Какво тук значи някаква си личност?

Живей в шаблон, под общия капак -
това вещае сляпата логичност.
В тълпите влей се! В жалкия рояк!
Какво тук значи някаква си личност?

Героите отдавна са отвъд
под пластове от сива архаичност.
От стадно чувство води се светът.
Какво тук значи някаква си личност?

Но станеш ли мишена - дважд и трижд,
платил цена за своята различност -
оставяш диря, за да заявиш:
Това тук значи някаква си личност!

РАЗПИЛЯВАНЕ

Разпилях си щастливите ручей
в сивотата на празните дни.
Не намерих възможните случаи
моят извор в сърца да звъни.

Бяха толкова много каналите
за мътилки от хорската кал,
че не исках да чезна в аналите,
като прилив с убит идеал.

Там, където се смесват в безличното
черна участ и бяла мечта.
Безполезният рев на първичното
със лъча, уловил мъдростта.

Шум и болка. Убити копнения.
Всяка шахта напомня за плен.
С тъжен дъх пожелах неродения -
бъдна участ за този след мен.

Езерата дълбоки на бистрото.
Мъдростта на преляла река.
Боже мой! Колко светло и истинско,
като порив на детска ръка.

Като дъжд, който помни причините
да потърси скалисти недра,
за да бликне отпосле в годините
като извор за жадни ведре.

Разпилях си щастливите ручей.
Само глътка дано прошепти:
Има смисъл от твоето случване!
Не преставай да пишеш! Шурти!

ТАМ, ПОД РИЗАТА...

Съдрах мисловните хастари.
Не искам спомените бол.
В душата - рани. Твърде стари...
Не се лекуват с валидол.

Светът се гърчи в нова криза.
Илюзиите - в портмоне.
През Райска порта ми се влиза -
за ден, за час, за миг поне.

С водата жива да наплискам
лицето, сивата брада.
Дори без страх да си поискам
от Господ мъничка звезда.

Тя долу, в тъмното, ще свети -
от топла дума, смях и жест.
Ще бъде муза за поети!
Една чудесна Блага Вест!

Съдрах мисловните хастари.
Сега си крача. Без палто.
А там, под ризата ми, пари...
Дори не питайте защо!

ЕДИНСТВЕНО СЕБЕ СИ

Върховете с дъха си не стоплих,
изкусително бели от мраз.
В чужди рани с писалка не чоплих.
Бях единствено мисъл и глас.

Разпознат, или скрит зад идеи -
все едно е за извора в мен.
Напоявам светци и злодеи
и все още не съм пресушен.

Може би от трънливия плевел
нежен мак ще разпали следи,
а над мрака, мечтите обсебвал,
смисъл новият ден ще роди.

Или в сухи от задух клепачи
за пощада ще бликне дъждът.
Някой скитник греха си ще плаче
на самотния свой кръстопът.

Нищо друго духът ми не иска
в този свят, от себичност влуден -
само светла надежда да плиска,
от безсмъртния дар напоен.

И обичащ - все тъй да извира.
Както може - добро да твори.
През смъртта - от живот да умира!
През студа - от любов да гори!

ПИНОКИО

Спомняш ли си приказката стара
за момче, сглобено от дърво?
Майсторът му вдъхнал лъч от вяра -
чудо в сътворено естество.

Впуснало се плахото мъниче
да познае този свят голям -
как човек роден е да обича
и се бори да не бъде сам.

Кукла бил Пинокио. Красива.
Можела да ходи без конци.
В пълните салони да разсмива -
дами, богаташи и крадци.

В някаква ужасна безпричинност
станал той мишена на злини.
Трепетът на детската невинност
страдал от нарочени вини.

Сграбчили го алчност и измама.
Спънали го примки и лъжи.
И дървото в тъжната си драма,
знаело - животът му тежи.

Но с любовно пламъче, едничко,
тръгнало към тъмното море.
За баща си да направи всичко -
даже ако трябва да умре.

В страшното туловище на кита
гмурнал се Пинокио, смутен,
всичката си обич да изпита
в сблъсъка с чудовищния плен...

Спомняш ли си приказката стара
за дървото, станало момче?
Може би отново се повтаря
и към своята мъдрост ни влече?

Любовта със огън ни прочита.
Словото ѝ нека уловим.
Може би в едно дърво е скрита
тайната, че можем да горим...

ПРЕЗ ВРЕМЕТО

През времето преминах като стих,
роден от незарасналите рани.
На скръбни хора болките целих.
Души докосвах, тъжно разпиляни.

Прехвърлях рубикони, ден след ден.
И граници разтягах невъзможни.
Бях белият мислител на Роден,
загледан в хоризонтите тревожни.

Събирах сам откъснати пера.
Съшивах ги в крила - Дедал навярно.
И птиците успях да разбере
защо летят в небето златозарно.

Ръцете пълнех с миди от брега -
седефената нежност на морето.
Защо, къде, доколко и кога -
намираше си отговор сърцето.

От древните посоки изкусен -
предели търсех във дърво и камък.
И в стара притча виждах се спасен -
като светилник с неугасващ пламък.

Раздадох се - подобно на скала,
превърнатата на пясък от вълните.
Пера и миди, огън и крила
изпълваха ми смисъла на дните.

През времето преминах като стих.
На колене - пред мъдростта далечна.
Не знам дали на себе си простих,
но прошката от Бога - тя е вечна.

ЖИВЕЙ МЕ, ОБИЧ!

Живей ме, обич! Дълго ме живей!
Жадувай ме от бъдещи години.
За някой невъзможен юбилей,
където стават чувствата картини.

И в сребърните нишки паметта
започне всеки спомен да повтаря...
Живей ме в топлината на жарта,
когато сетен въгленът догаря.

Дълбоките ми бръчки не глади.
Реки са те с пресъхнали корита.
Живей ме! Да прелея от води,
дори солта им да остане скрита.

Сезоните на възел завържи.
Не взирай поглед в младост отлетяла.
Макар от дълголетност да тежи -
живей ме, все едно съм катедрала.

Ще минат през душата ти лъчи
и ветрове, внезапно отшумели.
Светът, подобно жълъд ще горчи,
с пропуснатите срещи и раздели.

Но ти, все още нежна, ме живей
и нека съм ти есенна отвара -
за онзи миг, когато Свят Елей
ще запечата изповед и вяра.

И някъде, в звезди на нощен свод,
две сенки вечността ще преоткрие...
Живей ме, обич! Смисълът-Живот
все още шепне, че това сме Ние!

КОНЧЕ МОЕ!

Конче мое! В трепети орисано!
Светлия ми порив утоли!
Вече те възсядам, някак мислено,
в утрото, при първите петли.

Пак летим към изгрева, двамината.
Пламъчни от зов неукротен.
Там, където огънят и синьото,
бурно се преливат като ден.

В гривата ти, слънчево погалена,
спомените вятърът шепти.
Радостта ми, трескаво разпалена,
в тропота задъхана трепти.

И ме смайват кремъчни копитата
с още незабравени лета.
Стомната си спомням, неизпитата,
някъде сред златните жита.

Влюбеното реене на птиците
в бистрата до вечност синева.
Топлата омая на къдриците
с мирис на омачкана трева.

Конче мое! В трепети орисано!
Ти ли в мен косите посребри?
Може би си чудо... Недописано.
В утрото, при ранните зори...

ПРЕХОДНО И ВЕЧНО

Всеки избор е зов от следи.
Всяка стъпка на път ни повежда.
Няма смисъл от нищо преди.
Хоризонтът за нас е надежда.

И съдбата е просто сега,
като бързей от мигове кратки.
За един ще изгрее в дъга,
а за друг ще проблясва в догадки.

Всеки своята памет твори,
без да може от нея да трие.
После в спомени - бели искри -
иска себе си сам да открие.

Като изгрев - от детството свят.
Като залез - от болки обръгнал.
Няма как да отидем назад.
Тъй далечен е, който е тръгнал.

Даже сянката чезне сама,
щом нощта като сън я обгърне.
Тъй редуват се - ден и тъма,
без да може човек да ги върне.

Ако мислим, че кръг ни върти,
скоро виждаме дълга спирала.
Остаряват познати черти.
Тук-таме... и косата е бяла.

Сред търкулнати бързи лета,
като въглен от стара жарава -
само вечната Тя, Любовта -
неизменна в душите остава!

СТИХ, ПОДОБЕН НА ДЪГА

Жълдно-горчива не въздъхвай
спомен за присъда и вина.
Лееш ли сълзите си, изсъхват.
Сменя се студът от топлина.

Облакът дъжда си извалява.
Изгревът надмогва над нощта.
И човек така преодолява
даже невъзможните неща.

Стъпката назад ще ти се струва
опит за засилване напред.
Който иска - нека те тълкува
в дума подир дума, в ред по ред.

Болката е вино. Отлежало.
Става пивка в бъдни времена.
Крайт е идея за начало,
а пък мракът - зов за светлина.

Загубата - смисъл да намираш
вечния предел на мъдростта -
че дори от есен да умираш,
пак възкръсваш в пролетни листа.

Жълдно-горчива не обричай
още неживяното в тъга.
Виж! Дори сърцето ти наднича
в този стих, подобен на дъга!

ПОЕЗИЙО, ИЗМИСЛИЦЕ!

Поезийо! Измислице! Какво си?
Лъчи в тефтера. Свят от светлина.
Една любов от хиляди откоси.
Един покой, подобен на война.

Скала, в която изворът дълбае
пътеката на водния си ръст.
Длето, което изповеди вае,
тъй както скулптор мраморния къс.

Ще мога ли едничък да открия
на лоното ти пламъка свещен?
Кога стихът превръща се в стихия?
Кога дъхът ме прави вдъхновен?

Кога щастливи думите нощуват
под своя кротък ямб или хорей,
а залезът до утрото пътува
да прошепти на изгрева: Здравей!

Кога танцуват влюбени словата
сред някой анапест или дактил,
а въгленчета, пръснати в тревата,
напомнят колко трепетен съм бил...

Поезийо! Измислице! Вземи ме!
От своя нежен храм ме заплени!
И нека скрия бледото си име
сред жилките на твоите стени!

ВЪЗВРЪЩАЛЕЦ

Не се боя самотен да угасна
сред преспите на зимна самота.
Съдбата е по своему прекрасна,
дори и след последната черта.

Но даже - да речем, несправедлива -
тя следва своя смисъл провидян.
Животът идва. После си отива,
а всеки дъх е капка в океан.

Един се ражда, а пък друг умира.
Щафетата е родова. С Олимп.
А лаурата? Тя не се избира,
но каца на главите като нимб.

Една искрица в някой да разпаля
и огънят - след мен ще продължи.
Защо тогава края си да жаля
или несбъднат зов да ми тежи?

За колко време трепва из вълните
дори една оставена следа?
Безпаметна изчезва - като дните
в забравата на стълпове вода.

И само който търси - ще намери
това, което друг е подарил -
дори да са изгубени химери,
в които той е бил, или не бил...

Светът не е последната причина
на всичките се случили неща.
Преди от него сам да си замина
аз нищичко за себе си не ща.

Че сетния си праг като прекрача -
оттатък възвръщалец съм, нали?
Едва тогава нека да изплача
скръбта, която вече не боли...

РИМСКА МОЗАЙКА

Съдбата ми напомня за Помпей,
безславно скрит под пластове от лава.
Човекът има своя апогей,
но стига все до пълната забрава.

Сред хиляди оставени следи
как неговата някой да намери.
Светът е долу. Горе са звезди
и смъртният не ще ги покатери.

Но пак от мъдростта през векове
остава знак от древните руини.
Творецът малко камъче кове.
След него второ, трето... до дузини.

Подрежда ги по шарки. Цвят до цвят.
И образ пресъздава на картина.
А после ги споява. Да блестят
и радват от година на година.

Така е и със светлите дела -
онези цветни плочки в битието.
Със тях душата вече е била
и има си мозайка под небето.

Един ще я припомни с благослов,
а друг сълза от нежност ще изтрие.
Във Вечност ни превръщаш ти, Любов,
да помним, че били сме твои ние.

ОБИЧАЙТЕ СЕ!

Обичайте се! Другото отдавна
в живота като смисъл не гори.
Потъват под забравата безславна
успех и власт, имоти и пари.

И щастието с хиляди причини
го търсим там, където то не е,
а после - след ограбени години
притиска ни скръбта на колене.

В илюзии, компромиси и клетви
замръзват дните с гордия си лед.
Прескочили високите си летви -
заграждаме се с ниския си плет.

И вее севернякът, без да спира,
в съмнения и ревности безброй.
А чувствата разкъсани съдира
принудата със вълчия си вой...

Изгубваме се в нощите тревожни,
а дните ни прикрива евтин грим.
За простичкото - винаги сме сложни,,
и болката не можем да простим.

Калъп ли е? Измама ли зловеща,
но този свят препуска като сън.
И тръгнали за истинската среща
дори не можем да излезем вън...

Надскочили удобства и прегради
да стоплим избледнелите черти -
че може би все още скитат млади
у нас несътворените мечти.

Обичайте се! Времето изтича,
а шлагата за път не се брои.
И само който истински обича
живота би могъл да удвои!

ПЪТЕКАТА НА СМИСЪЛА ЖИВОТ

Съдбата като листи ще откъсва
оттук-оттам пътуващи край нас.
След ранното ще дойде твърде късно.
След утрото - последният ни час.

А тази лъкатушеща отсечка,
с тъй дълъг или кратък период,
ще стига все до точицата вечност,
където свършва писаният ход.

И няма страх, че някой се прибира,
а друг тепърва тръгва призори.
Един страдалец цял живот умира,
та в сетния си миг да се мори.

Не ще попита старецът къде са
отдавна отлетели младини.
И няма кой след тъжната завеса
да би му казал: Хайде, остани!

Той би останал, ако е потребен,
но само като спомен и следа.
Един светилник, колкото и дребен,
сред тъмното блести като звезда.

Човекът в памет нечия рисува.
Оставя в нея брънки и бразди.
А космосът в душата му векува
със блясъка на хора отпреди.

И някой да въздъхне, че го има,
дори и безвъзвратно отлетял -
в една любов, на спомена дължима,
ще бъде пак в сърцето оживял.

Че всяко семе като стрък пониква.
Расте, въздига нежния си ръст.
Човек ли е - роден е да обиква
и бъде дух сред тление и пръст.

А тленното, дори да се прекърши,
докрай отдало сетния си плод,
не ще се свърши... Да! Не ще се свърши
пътеката на Смисъла Живот...

АВТОПОРТРЕТ

Аз мога чудесата да творя
с мастилено перо и лист хартия.
А след това навред да ги даря
и няколко усмивки да открия.

Рисувам кратко с думи-цветове
и мислите полагам като щрихи.
С възторга си откривам светове.
С тъгата - зов в молитвите си тихи.

Понякога душата ми е стон
на тежка и обречена камбана.
И страда мисълта ми в унисон
със не една неоздравяла рана.

А друг път развигорът ми трепти.
През слънчеви простори ме понася.
И вътре в мен едно врабче лети,
готово всяка радост да оглася.

Такава е съдбата ми. В слова
живота разнолик да разгадая.
И всички всевъзможни сетива
да следвам от началото до края.

А в някого оставя ли следи -
една искрица моя да го сгрее,
не бих си казал: Ясене, бъди!,
щом мен не ще забравата отвее...

ОЩЕ ДАЖЕ МИНУТА...

Още час от духа си да дам,
още даже едничка минута,
ще ми стига поне, за да знам -
някой скитник е спрял да се лута...

Друг намерил е светли слова
своя мрак от печал да разпръсне,
и по път, сътворен в синева,
любовта му за миг да възкръсне.

Колко много тъжовни сърца
са ограбени с липси от време.
Нямат вярата - шепа зрънца.
Нямат даже едничкото семе.

И светът запокитва ги, пуст.
От безвремие - сив и себичен.
Пет секунди е силният трус,
за да стане животът различен.

А от времето - лъч да струи,
изживяно на дъх. До безкрая.
И превърнал стрелките в стрели
всеки зов да напомня за Рая.

През усмивка да видя, че там,
с моя стих са заспали на скута...
Още час от духа си ще дам.
Още даже едничка минута.

НЕ СЕГА, МОЙ ЖИВОТ!

Не сега, мой живот! Не сега
с пълни шепи възторга ще пия.
Има толкова много тъга...
Как от нея духа си да скрия?

Как да гледам човешката скръб,
без у мене да трепне перото?
Кой обръща на мъката гръб,
щом е толкова малко Доброто?

Ако свети в сърцето ми храм -
непременно ще бие камбана.
Зов-поезия в миг ще раздам
като ситна роса разпиляна.

Капка само един да теши -
като смисъл за лирата стига,
щом душа сред безпътни души
своя порив нагоре въздига.

Щом въздишката падне в пръстта,
като тежък товар от неволи,
и отворена с вяра уста
лъч-утеха от Бога измоли.

Не сега, мой живот! Не сега!
Нека свърши се дългата зима.
Иде пролет с надежда-дъга!
В нея нас по-добри ще ни има!

БИСЕРНА МИДА

В загадките на своята вселена
душата ми седефена струи.
От пясъка на дните уморена
не иска вече нищо да брои.

Числата са излишната умора
да търся повтораемост и знак.
С надежда, че от хилядите хора
ще види някой светлия ми бряг.

Един да ме потърси като смисъл,
че чудото се случва, ей така -
дарява мида нежния си бисер
на нечия протегната ръка.

И не пари желае за отплата,
но само лъч в усмивката добра...
Тъй дълго проумявах светлината,
и някак си успях да я прозра.

Най-светлото е толкова достъпно.
Най-чудното - на крачка или зов.
В една Любов животът ни се къпе -
най-вярната и истинска Любов.

И сигурно, преди да си отида,
разтворил бих черупките докрай -
и бисерът в една щастлива мида
да дам на всеки с вечното: Отдай!

КОГАТО БУШОНИТЕ ИЗГОРЯТ...

Ще се топлим с красиви мечти...
Ще се греем с докоснати длани.
Вледениха живота почти
зли търбуси и алчни тирани.

Ще я караме някак без ток.
Без контакти и щепсели в мрака.
Аз и ти. И Небесният Бог,
Който още в Духа Си ни чака.

Ще живеем на вяра. Със свещ.
Наръч съчки ще лумнат в кюмбето.
И светът ни ще бъде горещ -
там, в чудесния зов от Небето.

Аз ще бъда за теб Авраам.
Ти ще бъдеш княгинята Сара.
И у нас озареният плам
ще ни стигне за блясък в олтара.

Не от жици се ражда живот.
Не от фишове той ще пострада.
С колене на студения под
ще измолим последна пощада.

Че мечтите са огън, нали?...
Нямат уреди, сметки, измама...
От звездите Любов ни вали.
Вечен смисъл, събуден за двама.

НЕЗАБРАВЕН

Забравата не искам да поглъща
отдавна сътвореното от мен.
Не е чешма, градина или къща,
но път, от светли пориви пленен.

И някой в паметта си да прочита
куплетите на моя стихотвор -
душата ми блаженство ще изпита
от жаждата на неговия взор.

Какво на този тленен свят си струва,
щом пръстното завръща се в пръстта?
Създаденото - колко съществува?
За месец или няколко лета?

Една картина славата си рони
от бледите, напукани бои.
Пейзажът даже гледката си гони,
когато някой ден се застрои.

Аз раждах слово. Слово ще остана.
И образите в стих ще съхраня.
В онази власт - до днес неразгадана
с красивото сърцата да пленя.

Но пленници дори - през свободата
ще бъдат те с развързани мечти.
И вятърът... Най-ласкавият вятър
дъха ми забравен ще шепти.

ПРИЯТЕЛЮ!

Приятелю! Мой верни Д' Артанян!
Да бях Дюма - пак щях да те опиша.
Животът е съдбовният роман
и всеки го чете, тъй както диша.

Не ще потърся вяра в Ришельо.
Лукавия отсвирвам кардинално.
И вместо власт с копринено бельо
ми стигах ти за битието кално.

С едната шпага - за едната чест!
С едната клетва - за едната слава!
Опора вчера и подкрепа днес -
приятелят завинаги остава!

Един за всички! Всички за един!
Не искам друг девиз да ми се случи!
Дори и с пълна чаша от пелин
на верен тост съдбата ме научи.

Приятелю! Мой скъпи Д' Артанян!
Надявам се за теб да бъда Атос!
А Портос и Арамис - с искрен блян
да споделят неземния ми патос!

ТОСТ ОТ РОЖДЕННИКА!

Годините ми - седем на квадрат,
подобно светилата на Менора!
Живях, творих... И беше водопад
душата ми сред ангели и хора.

Годините ми - седем на квадрат.
В косите - бяло. И сънят ми - кратък.
Не гоня върховете в моя свят.
Докоснах ги на вяра. Без остатък.

Годините ми - седем на квадрат.
Обича ме до днес числото седем.
Дъгата ми е дала всеки цвят.
Богат съм! Нека мислят, че съм беден...

Годините ми - седем на квадрат.
След тях пристъпва тежко юбилеят.
Бъди ми, Боже, мир и благодат,
та неколцина с Тебе да ме сгреят.

КАУЗА

Не търся в теореми доказателства
и нямам точен час за психолога.
Разпадат се фалшивите приятелства,
без никаква печал или тревога.

Не искам с непотребните илюзии
да пълня всеки ъгъл в битието.
Препъна ли се - тръпна от охлузено,
но никога не хлопам на заето.

С така необходимата апатия
пропускам всеки коз на суетата.
Не споря с адвокати на рогатия,
а думите приемам след делата.

И някак си, стоик по подразбиране,
разтегнат от Аврелий до Сенека,
не ме измъчва дългото умиране
по моята несвършила пътека.

Така си я нарочих - за безславие.
Изсъхват даже лавровите клони.
Еднакви са ми кривият и правият,
щом драпат за ръждясали корони.

Значимото - мнозина неусетили,
за пътника след мене ще запазя.
Да бъда раздавач на добродетели -
каква по-висша кауза за аз-а?

НЕДОВЪРШЕНА РЕТРОСПЕКЦИЯ

Ще се спомням в далечни следи.
Като снимки, събрани в албуми.
Бях ли извор с прелели води
или просто написани думи?

Кой в очите ми ничком се взря
да открие лъчи и пътеки -
там, където водата горя,
но не виждаше чудото всеки...

И от огъня - с капки тъга
скръб и горест лекувах смутени,
без да знаая дори докога
имам сила у моите вени...

На творец не прилича - да спре,
та от камъка лик да извае.
Някой ден той без зов ще умре,
но химерна утеха това е...

Нека жив се открия! В очи...
В паметта на цитат непремерен.
Ако гузният просто мълчи,
друг припламва, когато е верен.

Ще се спомням... В изгубен дуел
със почти отлетялото време,
като стар и прекършен орел,
нямащ порив крила да подемем...

Но се моля едничко добро,
да усмихне безславната лира -
след душата ми, с бяло перо,
друг поет своя стих да извира...

ИСТИНЕН

Не се опитвай да си друг,
щом искаш шанс да те намери.
Не се превръща север в юг,
а опитите са химери...

Зад маска образът боли,
че няма как да бъде верен.
Или си истински... Или
от грешно чувство изнамерен.

Спектакълът е час до два.
Гримът изкусен се разпада.
Прикрит в научени слова
актьорът в ролята си страда.

И сладкото не му сладни.
Дори солта не е солена.
Лъжа дъха му щом плени -
животът е нещастна сцена.

Бъди такъв, какъвто си -
дори със купища проблеми.
Все някога ще прекоси
надежда тъжното ти бreme.

И може би с добри очи
или протегната десница -
една любов ще премълчи
най-острата у теб тресчица...

НЕИЗБЕЖНОСТ

Неизбежно е. Времето случва
непредвидени нощи и дни.
Най-успешното - често закучва,
преградено с високи стени.

И човекът с едната надежда
търси изход и гледа напред.
Всяка капка от разум изцежда.
Всяка брънка в смутения ред.

Неизбежно е. В твърд дуализъм
битието свой ребус реди.
Днес си скъсваш последната риза.
Утре - с вяра мечтаеш звезди.

Днес въздишаш в поредната драма.
Утре пееш в разцъфнал копнеж.
А в света - между "има и няма" -
този устрем не можеш да спреш.

Неизбежно е... Филмова лента
във която си главен актьор,
а играта ти следва момента -
мисъл, действие, удар, отпор...

Но накрая - живяното време,
като ценен в Живота урок,
Вечността ще превърне на семе,
приютено в тефтера на Бог.

НАДЕЖДАТА НА РОДАРИ

Ако можех да имам едно
магазинче със две полички,
бих продавал... познайте какво? -
Надежда. Надежда за всички.
Джани Родари

Какво на този свят да бих раздал?
Надеждата ли сладка на Родари?
Дали пък тя човешката печал
с една стрела в сърцето ще удари?

Пронизана – да рухне сред пръстта,
а споменът за нея – да е кратък.
И чудно възродена – радостта
над нас да сложи своя отпечатък.

Не си ли струва – скотът да реди
една балада, скърцайки с молива,
а залезът – със първите звезди,
в очите му любовно да прелива...

Насилникът – ръце за зов открил
бездомен пес най-нежно да погали.
До вчера – все едно какъв е бил,
щом днес събужда трепети заспали.

Скъперникът – дърво през есента,
банкнотите със щедрост да обрули,
и в миг да би си тръгнала скръбта,
на просяка по стоплените скули.

Небето да вали от добрини,
а хората да нямат дъждобрани...
Една надежда свято да звъни
в сърцата и протегнатите длани.

С какво ли някой днес ще ви дари?
С надеждата ли, тъй неотразима?
Вземете я! Не струва грош дори!
Но струва си човекът да я има...

СЪДНИЦА БЕЗГРЕШНА

Съдбата, съдница безгрешна,
не ще преборя в луд каприз.
И друга няма да ме срещне
със свой различен слепис...

Ще бъда подсъдим. До края.
С едната съвест - адвокат.
И всяка болка ще изтрая
от съдбоносния диктат.

Убягва земният ми смисъл -
защо, къде и докога,
че Бог отдавна е описал
привременната ми тъга.

И няма как да Му предложа
размяна, стигаща отвъд,
щом бягството е невъзможно
преди приключилия път.

С едното “сори” или “хепи”
не се допълват рай и ад.
Един гребе със пълни шепи,
а друг преглъща своя глад.

С едното “има” или “няма”
тече животът в разнбой.
Съдбата - в правда и измама
за тях избира си герой.

Заметната с искряща тога,
тя мен поглежда и мълчи.
Изпълва с трепет и тревога
прогизналите ми очи.

За окончателна присъда
все още рано ми е май...
И още много дни ще бъда
преди очаквания край...

СМИСЪЛЪТ ОТ ВРЕМЕ

Ще прецъфти до време всеки цвят.
Зеленото листо ще стане шума.
А смисълът да бих останал млад
ще търся на столетника по друма -

на този, който вечната врата
отворил би в съня си без принуда,
и някъде оттатък - младостта
трептяла би в крила на пеперуда.

Да можеше за кратък миг поне
да видя кръговрата емпиричен -
роденият пълзи на колене,
умиращият - също коленичи.

Човекът гол се ражда на света
и гол от него после си отива.
Но лъже го спонтанно възрастта -
еднакво права, и еднакво крива.

А в бъдното укрила своя ход
надписва Вечност мъдрото си стреме:
Да би живял, раздавайки живот -
това е разум в смисъла от време.

НЕИЗБЕЖНО

Не искам повторения лъчисти.
Животът е роман. Неповторим.
Да връщам вече четените листи
е все едно да си наложа грим.

Не ще привикне старецът в момчето,
щом бръчките са станали реки
и бързат в циферблата неусетно
отдавна полуделите стрелки.

Но може би в съдбовната принуда
ще стана аз към времето добряк -
че то е като хищна баракуда,
захапала житейския ми бряг.

В една черупка тихо ще се сгърби
на паметта огромният багаж.
И всичките ми радости и скърби
ще се превърнат в споменен мираж.

Все пак ще остарeya. Неизбежно.
На времето летежа див простил.
И някъде на сушата, крайбрежно,
духът ще се усмихне, че е бил.

МЪДРОСТТА НА КОСТЕНУРКАТА

Все още имам истинска причина
за чудното понятие “живот”.
И вярвам, че преди да си замина
ще намаля забързания ход.

Летата навъртях на прима виста,
към свършека навярно устремен.
Но моята душа, до болка чиста,
прошепна уморена думи в мен...

“Поспри за миг със този бяг, човеко!
Ще дойде краят, искаш или не!
И вместо да витаеш надалеко
поне веднъж бъди на колене.

Така ще видиш кълн на пъстро цвете
или лъчите в утринна роса,
а трепетни от мъдрост ветровете
ще шепнат зов от святи небеса.

Превръщай в час едничката минута.
Мига разтегляй до възторг от ден.
Дори едната дума недочута
щом чуеш – ще си в смисъл зареден...”

Душата млъква. Мисълта отмина.
А после пак просветна в ален свод.
Все още имам истинска причина
за чудното понятие “живот”...

Не е ли то заветната къщурка,
с която преживяваш векове,
когато като мъдра костенурка
минутите превръщаш в часове?

КОСМОПОЛИТНО

Приятели! Не ме вълнуват дати
и празници отдавна не живея!
Мечтите ми са толкова крилати,
че в този свят не искам да ги грея.

Денят е твърде кратък. Завъртулка
на мъничка сред космоса планета.
А аз самият сякаш съм на люлка,
опъната със слънчеви въжета.

От изгрева до залеза люлея
копнежа си, че следвам път всевечен.
И в тази моя светла одисея
годината е звук, едва изречен.

А вярата ме води в зов оттатък,
където векове запълват ера.
Какъв ти ден, от мълния по-кратък
или пък утре, стигнало до вчера...

Фотонът, който в точица блещука,
пронизал е вселенските пробойни.
Достигнал чак до мен в една пролука
на ирисите, нощно неспокойни.

И иска ми се в мен космополитът
във ден от век поне да се събуди.
А сутрин към Безкрая да политат
мечтите ми – космични пеперуди.

ВЪПРЕКИ!

Живей, братле, на “въпреки”, когато
светът от скръб и болка загорчи,
а оня, който би живял богато,
бедняк изглежда в твоите очи.

Че “въпреки” е дума с мощ и сила,
която се докосва с вечността.
Тя хора неведнъж е извисяла
над слепите къртици и пръстта.

Един успява с подлост и измама,
а друг краде и граби като вълк,
но ти помни в житейската си драма,
че “въпреки” светлее като дълг.

Туй “въпреки” е святата ти клетва,
изречена не с думи, но в дела.
За всеки, който сее, идва жетва.
И твоята да дойде, би могла...

И “въпреки”, че няма да е леко
да сложиш прът на злото колело,
с едната чест надмогвай го, Човеко!
С едното си повдигнато чело!

ПРОСЪНУВАНА МЕЧТА

Аз все още съм камък крайбрежен
и ме мият солени вълни.

А в съдбата ми – сън неизбежен,
преминават и нощи, и дни.

Шепне своята болка морето
и в черупки на мида бразди,
та отпосле – в стиха на поета
да мъждукат високи звезди.

Да прошепнат седефено в бриза,
че са мои желани лета,
а в лъчите им с трепет да слиза
просънувана с вяра мечта...

С безпределен копнеж да ме вае.
Да ме вдигне в среднощния свод.
За да знам насън, че това е
звездно чудо за моя живот.

Надживял всяка орис крайбрежна,
да съм амфора, вдъхната с блян,
а у мен да твори безметежна
своя космос Любов-Океан.

СВЯТА КРИПТА

Ще оставя следите си скрито -
в паметта на добрите души.
Всичко тленно ще бъде изтрито
и в пръстта своя зов ще сниши.

Всеки край се обгръща в забрава.
Всяка загуба - скръбно гнети.
Най-красивият храст прецъфтява,
даже цветно край нас да цъфти.

Сам гранитът - и той се напуква
и пред времето скланя снага,
дълго носил изсечени букви,
като белег за древна тъга.

Но сърцето ми в тлен не унива,
щом от Вечния пази слова.
Паметта е стремително жива,
къс от Вечност, и лъч в синева.

Летописец в духа ни будува.
Всеки спомен записва с перо.
И разровим ли - в миг ще изплува
светла дума, усмивка, добро...

Свята крипта - за нова Вселена,
във която ще греят мечти,
и душата - с Любов окрилена -
на Твореца "Амин" ще шепти.

РАЗГОВОР С МОРЕТО

Днес отново морето ме вика
да говоря със бриза му прям,
за да срещне у мене мъника,
който с вярата става голям.

Да ме види в седефена мида,
като бисер от притча за Рай...
Хей, море! При вълните ти ида!
Мъдростта си дълбока ми дай!

Разкажи ми защо си солено
и напомняш сълзи от очи.
Може би неизбежната тленност
постоянно в дъха ти горчи.

А във теб се оглежда душата -
бурна, тиха - с небе и звезди,
споделила до стих необята,
в който ангели сипят следи.

Идвам вече... И пак сме двамина.
А пък ти - говори, говори...
И на пясъка в къс раковина
миг от твоя копнеж ми дари.

РАВНОСМЕТКА НА 56!

Клоня към залеза, навярно,
с годинки петдесет и шест.
А искам да ми е пожарно,
и хубаво да ми е днес...

Най-трепетният бриз да гали
оплешивялата глава,
душата тръпки да разпали
с отдавна млъкнали слова.

Приятелите - с чувства бели,
да станат светлия ми дар,
и с тях в най-бъдните предели,
да бъда млад, макар и стар.

Какво на този свят си струва
поне успях да разбера.
Най-дълго Вярността векува,
Завет съшила за пера...

Най-святата Любовта остава.
Тя нека днес ме посети.
И с въгленчета от жарава
в духа ми дълго да блести...

СЪДБОВНА ОДИСЕЯ

Един в душата е море,
а друг - двулитрова бутилка.
Къде ли ще се събере
на злото скръбната горчилка?

Дали светът е вълнолом
или е кръчма за разтуха?
И как се оцелява, щом
противен ураган задуха?

Морето с бурните вълни
не е създадено за радост,
а пък бутилката звъни
и който пие е на градус...

Така животът днес върти
души - в бутилки и морета.
Една над чашите шурти,
а другата се дави клета.

За вече уморен моряк
в съдбовната си одисея,
дано доплувам светъл бряг
и там стиха си да възлея...

КРАТКО СТИХЧЕ

Най-ярко щедрият блести,
докоснал дверите небесни.
А пък скъперникът пести
и никога не ще проблесне.

Въпрос на избор и цена.
Или на същност, ако щете.
Дори свещицата една
гори от пламък, за да свети.

ФЕНЕР И ПЕПЕРУДА

Не ме възторгвай, нощна пеперудо!
За теб съм само уличен фенер!
И не от мен е мъничкото чудо,
че съм разпръснал мрака гъст и чер!

За утрото мисли! И за зората!
За Слънцето, изгряло да блести!
Когато лъч докосне ти крилата,
щастлива в Светлината Му трепти!

Без нощен страх, без болка и принуда,
лети щастлива в чудния Му Ден,
за да Му бъдеш дневна пеперуда
със порив, от Небето озарен...

А мене запомни, че бях ти Верен
и моят блед неон те улови.
След нощната прегръдка в лъч фенерен,
лъчиста да сияеш над треви...

КЛАСИЦИТЕ С ПЕРА

Високо горе - в царството на птиците -
обичам да се рея, окрилен.
И разговор да водя със класиците,
оставили следите си у мен.

Ще срещна Достоевски с Карамазови.
Ще търся Гогол с мъртвите души.
Смирят те в разпятieto аз-а ми,
когато скръб от радост ме лиши.

Толстой ще ме обгърне с Възкресение,
а Пушкин - със Онегин ще блести.
А долу - с меч и огън в разорение -
светът от люта злоба ще свисти.

Със Чехов ще лекувам самотата си.
Есенин ще ми бъде пристан бял.
А Лермонтов с младежките си патоси
възторга в мен ще смеси със печал.

И тази Рус - широка, непрелистена,
със белите брези и езера,
когато бих я питал: Що е Истина? -
поглеждам към класиците с пера...

ЯСНА, ВЕДРА! ДА НИ БЪДЕ!

Да ни бъде светла и мечтана,
като чиста радост неживяна.
За мечтите сбъднато щастлива,
цяла от сполуки да прелива!

Търсещият - нека да открие!
Жадният - от шепите да пие!
Молещият - отговор да има!
Даващият - дарове да взима!

Гладният - с добро да се нахрани!
Тъжният - да излекува рани!
Гоненият - да крепи утеха!
Голият - да носи топла дреха!

Босият - да ходи с чифт обуца!
Мъдрият - искра да не пропуска!
Честният - със чест да устоява!
Верният - във вяра да успява!

Да е мирна, свидна и честита!
Да ни бъде чудна до насита!
Ясна, ведра... Приказна градина
нека да е Новата година!

НОВОГОДИШНО, ЗА ЛЮБОВТА!

Тази нощ в сърцето ми преливай,
като извор, който не пресъхва.
Глътките ми щастие отпивай,
та дъхът ми тебе да въздъхва.

Смях ми дай. Задълго да се смея.
Паметта ми обърни в забрава.
Песен ми бъди - да те попея
през искри от пукаща жарава.

Вярно те заричам! Да те има!
Само с теб съдбата е честита.
Бяла си, подобно снежна зима,
но и чудо, скрито в къшей пита.

Топла си, завивка и постеля.
Нежна си, сълзица съкровена.
Свята си, изречена повеля.
Прошка си, едничка опростена.

В празника на лумналите свещи,
щом светът в минута се разтриса -
нека не с пари и скъпи вещи,
но със тебе Бог да ме ориса.

ВТОРА ЧАСТ: СМИСЪЛЪТ НА МЪДРОСТТА

ПИСАНОТО, ВЪТРЕ В МЕН!

Душата ми не е витрина,
ни вярата ми - експонат.
Дошъл съм, но ще си замина,
в мига, от Бога предузнат.

И стига ми, ако в съдбата
на неколцина извор бях.
Че те ми пиха от водата
и аз раздадох се за тях.

Не вярвам в евтините думи,
а само в светлите дела.
Разтягат скверните локуми,
но те са вятър и мъгла.

Веднъж фалшивото препатил,
не ще го вкуся, да гнети...
Свещена дума е “приятел”,
доказана до смърт почти.

Така, в живота, двама-трима
са повече от милион.
И хубаво е да ги има,
когато дойде лош сезон.

Че с тях сърцето оцелява
сред преспи с тежки ледове,
щом всеки е роден да дава,
когато Бог го призове.

Такъв е прочитът навярно
на писаното, вътре в мен -
сърце, което благодарно
тупти по пътя си стеснен.

Не искам наплив от мнозина
в графата “някакъв познат”.
Душата ми не е витрина,
ни вярата ми - експонат.

ТЕЧАЩАТА ЧЕШМА

За някой лоша, а за друг любима,
чешмата продължава да тече.
Един с възторг водите ѝ ще има,
а друг със злоба ще я отрече.

И даже тя сълзи да би проляла -
не ще остави никакви следи.
Какво до днес в годините е дала
един Бог знае, за да потвърди...

Препилият не ще усети жажда,
а жадният - би мигом просиял.
Но Извор затова чешмите ражда -
да имат своя радост и печал.

А пътници - с посоки неизвестни -
да спрат и да отпият вечен зов.
И утолен в очите им да блесне
най-топлият и нежен благослов.

Тече чешмата с бистрите чучури.
Надежди шепне в капчици тъга.
Дано животът смисъл ѝ притури,
че тя пои душите досега.

Дано Небето някак я послуша
и не възпира нейния поток,
че дойде ли изгарящата суша,
напусто са молитвите към Бог.

Такава е съдбата немислима
на вече умореното момче -
за някой лоша, а за друг любима,
чешмата му все още да тече.

ЛЕГЕНДА ЗА ГОЛАТА ИСТИНА

Легенда нека ви разкажа
за Истината на света.
Като картина в Ермитажа
привличала сърцата тя.

Била пленително красива.
Облечена в златист воал.
Премъдра, трепетно правдива,
и чиста като идеал.

Сестра си имала. Невзрачна.
Низвергната и без подслон.
В очите - тягостна и мрачна.
В сърцето си - без Свят Закон.

От думите ѝ, странно криви,
душите губели светлик.
И никак не били щастливи
да срещат грозния ѝ лик.

Нарекли я Лъжа тогава.
Отблъсквали я вдън гори.
Не искал никой да ѝ вярва,
та своя дух да ѝ дари.

“О, сестро! - викнала Лъжата -
вода във кана ми налей.
Пресъхнали са ми устата
и моето сърце линей.

Във кладенеца слез, о мила,
две шепи само загреби,
че аз от жажда съм се свила
и ще издъхна може би.

Свали си дрехата лъчиста.
Най-зорко ще я пазя аз.
И изворна вода сребриста
ми дай да пия в този час...”

Смутена, Истината Свята,
за миг се дръпнала назад,
че блъснали я от Лъжата
неверни думи с остър хлад.

Но своята сестра противна
все още гледала с любов,
и с детска някаква наивност
приела сестринския зов.

Във кладенеца слязла. Гола.
Със празна кана във ръка.
Така сърцето си пробола
добрата Истина горка.

Сестра ѝ с дрехата златиста
се скрила в онзи древен лес.
А после - в роля на артистка
света направила злочест.

Повярвали я - стари, млади,
и възцарили я на трон,
да слушат нейните тиради
и тъпчат Божия Закон.

А гола, Истината Свята,
до днес отхвърлена шепти.
И във малцина на земята
със своите лъчи трепти.

ПОЕТ В НЕБЕСАТА

Поетът в небесата си лети
и облак от неверие пробива.
Достигнал чак до Райските врати
пои душите с истинност правдива.

Във битката с невидимото зло,
дори до сетна капчица мастило,
перото му е шепот на крило,
което искрен зов е приютило.

От пръст отричан, и от дух приет,
преследва вечността си предузната -
да бъде във съдбата си Завет
с копнеж неизразим на Светлината.

И все едно е на каква цена
ще бъде сам светилник, за да свети...
Пробиват всяка крепостна стена
лъчите на небесните поети.

И той духа си с вяра ще вгради
в онази чиста твърд над синевата,
където само вечните звезди
напомнят, че се раждат от словата.

Но щом е още тук, до болка жив,
свещеният си дълг ще преповтаря -
творейки със перо - да е щастлив,
че винаги гори, но не догаря...

ПРЕМЪДЪР УРОК

Нека води се човекът от премъдрия урок -
извървяната пътека води винаги при Бог.
И в река необратима бързо времето тече,
даже цял живот да има между старец и момче.

Как обличал си душата - чак отвъд ще разбереш.
Чистият висон е Святост. Мръсната съблазън - леш.
Кръстът - Образ вековечен. Сребърникът - тъмен ров.
Който както е облечен - адов е, или Христов...

И на този свят си струва Злото да се претърпи.
Даже злият да царува, щом лъжата го крепи.
Съд душите ще разделя към различни светове.
Във Небесното - постеля, в дълбините - зверове...

Днес човекът сам се учи между мрак и светлина,
че за вечната му участ Някой е платил цена.
И оттатък нищо никой няма как да заплати..
А отсам Голгота вика, грешния да опрости...

ВИСОКО В ПЛАНИНАТА

Навърших петдесет и осем.
Години - бързи като сън.
И знам на този свят защо съм
тръба със буреносен звън.

На този ден гърми небето
и дъжд сред мълнии вали.
А иска ми се в мен момчето
с любов скръбта да отболи.

Наздраве - да си кажа вече
с преляла чаша от мечти,
че в пътя, стигнало далече,
задъхано сърце тупти...

Навярно малко му остана
в живота, вече изживян -
една разцъфнала поляна
със Яков, Петър и Йоан.

Един жадуван връх на Слава
и дреха в слънчеви лъчи...
Пред него, казвам си, наздраве,
със недоспивали очи.

За да намеря сетнината
на целия си бурен път -
с Христос високо в планината,
и там, над облака, отвъд...

МОЯТ СЪН

Съдбата ми се случи като сън.
И като миг животът ми премина.
Но някога, след тялото, отвън
ще видя сам реалната картина.

И знам, че вече няма да боли
сърцето от привременната влада.
А мъката от остриите стрели
ще се смени с утеха и наслада.

На Вечен Дух заветните слова
износих като вол със тежка впряга.
И днес не питам сън ли бе това
усилие душата ми да стяга.

Реалното е някъде отвъд,
а тук съм със затворени клепачи.
И чак когато свърши моят път,
ще разбере делът ми колко значи.

Провиждам в необята към небе,
където от съня да си почина,
че колкото и тежко да ми бе,
доведох до Спасителя малцина.

И нека те ми бъдат Свят залог
във свят, където свестните са луди,
че в този сън най-буден беше Бог,
и Той за Своя Рай ще ме събуди.

ВСИЧКО ВЯРАТА СИ СТРУВА

Видях красиви небеса.
Видях води, кристално сини.
Видях невинната роса
в отрупани от плод градини.

Видях високите звезди.
Видях отлитащото време.
Видях дълбоките бразди,
в които се засява семе.

Видях премъдър светлопис.
Видях и древност несломена.
Видях в невидимата вис
копнеж от цялата Вселена.

Видях с пробудени очи
предела чуден на земята,
и няма как да премълчи
духът ми Истината Свята.

Онази Правда, че до днес
сърцата ни остават слепи,
дори да ни спохожда Вест
на Бога в пламналите шепи.

Той Себе Си ни подари!
Дано това човекът види!
Животът – нов ще се твори,
а старият ще си отиде...

И свят с безбройни чудеса
със Него в космоса ще плува!
Не мога да го понеса,
но всичко вярата си струва...

КРАСОТАТА СВЕТА ЩЕ СПАСИ

Красотата света ще спаси
и щастлива ще бъде земята.
От Небето възторг ще роси
в седемцветния лик на дъгата.

Ще рисува Творецът лица,
като ангели, нежно-прекрасни,
и във всички човешки сърца
вечен, Огънят, няма да гасне.

Всеки плод ще е сладко узрял.
Всеки стрък ще напомня за Рая.
И Животът – възвишено бял –
ще е само начало, без края...

Ще е Царство на светли лъчи,
слънчев блясък и лунна соната.
Младенецът, отворил очи,
ще сияе красив в пелената.

И светът ще е чуден атлас
с претворени картини небесни,
а копнежът в човешкия глас
ще прелива от псалми и песни.

Ще ни радва велик благослов –
Свята Вечност в безкрайна Вселена,
щом се ражда в Завета Христов
красотата, от Бог сътворена...

ПОТЪНАЛИЯТ КАТО КАМЪК

(поетичен спомен за филма,
който разтърси сърцето ми
с Духа на посланието по-долу)

Когато гордият Титаник
се блъсне в планина от лед,
а всред омрази и забрани
светът от ярост е обзет,

в сърцето имай бяла роза
и жива там я съхрани,
дори да те тресе угроза
от най-студените вълни.

Навярно ще си в третокласна
каюта с плъхове и смрад,
и без компания прекрасна
на чаша ром и шоколад,

но още Любовта ще блика
и ти ще бъдеш като Джак,
готов към Роуз да извика,
облечен със случаен фрак.

Светът на две ще се прекърши
от твърде тежки железа.
Богатият не ще избърше
в очите си дори сълза.

Дори спасителна жилетка
душата му не ще спаси,
щом иска връзката по сметка
с едно бижу да украси.

Но ти за розата си бяла
бори се до последен дъх,
че ако тя е оцеляла –
намерил си небе и връх.

И даже, смъртен сред вълните,
потънал в ледните води,
ще те издърпат висините
до най-високите звезди.

Когато гордият Титаник
се блъсне в планина от лед –
една Любов да ти остане,
цена тя има на Завет.

И нейният божествен пламък
надписва Райските врати:
Потъналият като камък,
въздига се, за да блести!

ВЯРА, ВЕЧЕ ОЗАРЕНА

Избрах си несменяем кмет
на Град със улици от злато.
Там Той е чуден Слънцесвет
и с Него има Вечно лято.

Там няма такси за вода,
дори и кофи за боклуци.
Блаженство, мир и свобода
се сливат със небесни звуци.

Там липсват бирник и пъдар
и къщите са без огради.
Животът е прекрасен дар,
а хората остават млади.

Тече сред мрамора река
кристално бистра. Като песен.
Любов да пиеш. Ей така!
Над чудните води надвесен.

Дърво прекрасно ражда Плод.
С листа народи изцелява.
Цъфти и процъфтява род
в една неизразима Слава.

Избрах си кмет. И нямам друг.
С лъжи не мога да живея.
И даже да съм още тук –
в Небето дишам и копнея.

А изборът необходим
е вяра, вече озарена –
от онзи Свят Ерусалим,
светлик над цялата Вселена.

ПО-ДИВЕН ЖИВОТ ОТ ОРФЕЕВА ПЕСЕН

Религия имали древните траки,
погребвайки някой владетел богат,
да сложат във гроба му златния накит,
а той да го носи в отвъдния свят.

Във гроба полагали също монети,
и някой изкусно изваян ритон.
Да пие божествен нектар с боговете,
получил по право величествен трон.

Те имали празник, когато умира
и тръгва си старият вече човек,
че нейде оттатък животът не спира
и там е навярно по-хубав и лек.

Владетелят ставал на череп и кости,
разложен на плесен, обърнат на пръст,
но гроба му после неканени гости
ограбвали бързо със порив чевръст.

Изчезнали някак си нравите стари.
Могили останали, древни била,
плячкосани бързо от куп иманяри
със кирка, лопата и здрава тесла.

И станало ясно – човекът не носи
в отвъдното титла и славен имот.
Енигма е гробът. Гъмжи от въпроси.
Защо ли е този суетен живот?

Е, има оттатък най-истинско злато!
Най-чисто сребро ще намерите там!
Но трябва човек да живее богато,
разбирайте – Богу да станете храм!

От земното тръгнаха в Пътя Небесен,
надминаха траките – с вяра и зов,
по-дивен живот от Орфеева песен
ще имате горе, над пръстния ров.

ЕДНА ЛЮБОВ НА ТРИДЕСЕТ И ТРИ!

С годините човекът остарява
и времето не върнал би назад.
Това, което минало остава,
не претърпява никакъв обрат.
Но моя дух във Вярата гори
с една Любов на тридесет и три.

Безспорно е, животът ще приключи
пред всичките човеци начертан.
Дошъл като красиво бликнал ручей
накрая ще се влее в океан.
И там дано Творецът го дари
с една Любов на тридесет и три.

Да бъдеш млад е преходна наслада
и тя за кратко радва сетива.
Но даже и стрелата скоро пада,
докоснала висока синева.
А би могла мечта да възцари
с една Любов на тридесет и три.

Възкръсва всяко семе, щом умира,
пожертвано във своя чернозем.
Пред тлението – Вечност то избира
със полъх от Небесния Едем.
Защото в него ще пресътвори
една Любов на тридесет и три.

Животът се явява пред човека,
подобно чудо с дух неопознат.
Три части свързват цялата пътека –
дете, младеж и старец белобрад.
Но само във едната Дух искри
като Любов на тридесет и три.

От всичките човеци на земята –
Един ни даде Бог – да заблести.
Понесъл Сам на всичките вината,
да ги изкупи, и да им прости.
И там, на Кръста, да ги покори
с една Любов на тридесет и три.

Тръгни след Него, Верен на Завета,
и Той ще ти посочи висини.
Със Него ще блестиш като комета,
а мракът ще се дръпва настрани.
Така накрая ще те озари
една Любов на тридесет и три.

МОЯТА ПОСОКА Е ОТВЪД!

Оставя всеки някаква следа.
И моята аз също ще оставя.
Пътувам към невидима Звезда –
не себе си, а Нея да прославя.

Тя някога земята посети.
Сниши се до съдбата на човека.
Дари го с най-прекрасните мечти,
превърнала Живота Си в пътека.

Посоки има хиляди навред
и всяка своя крайна точка има.
Най-святата нарича се Завет
и тя за сетивата е незрима.

Сърцето ми със вяра я държи.
Лъчите ѝ са истински и звездни.
И който в нея духом продължи
ще дойде миг оттатък да изчезне.

И може би това е мъдростта –
да се надскочат земните представи,
и всичките пътеки на света
пътуващият мигом да забрави.

Че изток, запад, север или юг,
кръстосват прекосената планета,
но с тях човекът си остава тук –
във връзките на тленните въжета.

А моята посока е отвъд.
Натам Звездата стъпките ми води.
Небесна цел над всяка земна плът
с премеждия, тревоги и несгоди.

И струва си, с привременна тъга,
в пътеката нагоре да изтлея,
при облака и дивната дъга,
във светлия простор над Галилея.

ВЗЕМИ СИ ДРУГО ОГЛЕДАЛО!

Светът е грешно огледало,
каквото и да отрази,
и в него черното е бяло,
готово поглед да срази.

А бялото се вижда черно –
измамените да вбеси.
В такова битие неверно
скърбиш, където и да си.

Умът не ще да се изключи.
Лъжи поглъща като хляб.
Не търси Правда, да научи,
че силният е много слаб.

Че пада горният надолу.
А долният полита с Дух.
Облеченият му е голо,
но голият е със кожух...

В живот от толкова контрасти
са нужни точни очила,
че палят грехове и страсти
неверните огледала.

И никога в една посока
не се събират дух и плът,
но имат сетнина жестока
излъганите всеки път.

Вземи си друго огледало,
с което гледаш там, напред –
оттатък смъртното си тяло,
отвъд езическия ред.

В Исус огледай се! До йота!
И нека Той те заплени!
За да изчезнат от живота
лъжи, заблуди и стени.

С душа, в Кръвта Му опростена!
С Живот, на Правда покорен!
Огледай се! Светът е сцена
и там залогът е свещен...

Че Неговото огледало
най-вярно ще те отрази.
И в себе си ще имаш бяло
сърце, умито от сълзи...

ДА БЪДЕ СВЕТЛИНА!

Когато подариш надежда Свята
на пленника от пещерния мрак,
отдръпва се смутена тъмнината,
че Дух дошъл е да спасява пак.

Дори и най-нищожното светило –
свещица или клечка от кибрит,
смущават в миг безбожното мъртвило,
понеже Бог е явен и открит.

И в чудната природа на нещата
една и съща тайна виждам аз –
каквото осветява Светлината
прибира го под Вечната Си Власт.

Лъжа да ме оспори, ако иска,
но тази е на Господа мощта,
дори от мрака прилепът да писка
и бухалът да буха през нощта.

Лъчът Небесен своите прибира
и няма кой копнежа му да спре.
Дори на този свят да се умира,
спасеният не може да умре.

Прибира се с утеха на Небето,
далече от греховната злина,
при Онзи, Който дал ни Битието,
изрече пръв: Да бъде Светлина!

КАМЪК НА ВРЪХ

С урагани от евтина слава
всеки ден се залива светът,
и погнусата лепне лукава
като сянка под Вечния Път.

Жалки фотоси. Гнусна реклама
с атрибути на евтин елит.
„Тях ги има, а тебе те няма!
Ти оставаш за хората скрит!“

Тъй нашепва горката съблазън,
сътворена от паднал бунтар,
но духа си не чувствам премазан,
нито себе си жалък и стар.

Че комуто до днес съм потребен
ще издири от мене следи,
и ще тръгне по стръмния хребет
към високите светли звезди.

Там не ходят тълпи, върволици.
Самотата е тайник и зов.
А крилата на волните птици
ми даряват пера с благослов.

С тях звъни благодатната лира
и се сипе свещена роса.
А духът ми лети из Всемира
да докосва с любов небеса.

Репортерът не ще ги опише.
Фотографът не ще ги съзре.
За мнозина щом станах излишен –
значи с вяра вървял съм добре.

И разпънат ме скрива Голгота
с шепа спътници верни до мен.
А светът си остава за скота
сладко блато със мирис на тлен.

Е какво пък? В разделното време
всеки своята вечност твори.
И оттатък съдба ще приеме,
за каквато сърце му гори.

Аз горя на свещена жарава
и съм неин до сетния дъх.
Урагани от евтина слава
не достигат до камък на връх.

БЪДНА УТРИН ВИ ЖЕЛАЯ!

Бъдна утрин ви желая!
И след нея още много...
Да пребъдвате до края
всякак посветени Богу!

Господ не е ден в година,
но за цял живот в Завета!
За Небесната родина
Вяра даде ни пресвета!

И бъдете благодарни,
щом душите Той огрява,
не със чувства календарни,
но с копнеж за Вечна Слава!

Че минават бързо дните
с празниците на земята,
и стомасите са сити,
но опразнени сърцата.

В утро буди се човекът
да твори, да се раздава...
Но Христос да бъде нека,
Който с Дух му повелява!

Бъдна утрин ви желая
и Зорница да ви води!
Със Спасителя до края
над световните несгоди!

ОТ ЛЮЛКАТА ДО ГРОБА

Износен в майчина утроба
човек се ражда на света,
и в път от люлката до гроба
напредва бавно с възрастта.

Познава ласки и прегръдки,
усеща бащин благослов,
от щастието пие глътки,
за нови всякога готов.

На зрелост радва се от сила
и здраве в младото сърце,
и сам превръща се в закрила
на крехко мъничко телце.

В съдбата весело свирука,
че тя е хоризонт без край,
и всяка бъдеща сполука
е със усещане за рай.

Веднъж достигнал до предела,
започва в скръб да се мори,
че възрастта му е отнела
искрата бурно да гори.

Косата бързо посивява
във своя заник осребрен,
и вече късно е за слава
в живот, от болки уморен.

А може чудо да се случи
във някой миг неотразим,
и сам човек да се поучи
от фарисея Никодим...

Във време мрачно и тревожно
със вяра жива във гърди,
разбрал бе той, че е възможно
и стар човек да се роди...

Износен в Божия утроба
светец се ражда на света,
да бори яростната злоба
със Силата на Любовта.

И в път – от Алфа до Омега,
с пробудени очи на пост,
да влезе разпнат във Ковчега
на оживелия Христос.

Това е Мъдростта велика,
която мога да ви дам –
сърцето на човек да вика,
но към Последния Адам.

Че земният живот е кратък,
а Вечният твори следа
във най-чудесния зачатък,
роден от Живата Вода.

ЙОРДАН

Една река най-мъдра и велика
в духа ми с осветление тече.
Водата ѝ от Свята древност блика
и грешни в покаяние влече.

Илия тя пропусна да премине
със спътника си верен Елисей,
че Правдата от зло не ще загине,
когато колесница я огрей...

Сам Господ, с Гълъб Бял на рамената,
в реката беше кръстен от Йоан,
и тръгна въплътена Светлината,
за да остави Смисъл изживян.

Към нея бягат людете бунтовни
да се спасят от идещия Гняв,
и съвести – ужилено-виновни
се връщат в Пътя Истинен и прав.

Вълните ѝ са чудни! Потърси я!
Бъди от Бога с Милост оправдан!
Ръцете на Небесния Месия
все още се протягат над Йордан...

ЗА ВСИЧКО ПОД НЕБЕТО!

Казват, че в живота няма
ненаказано Добро,
но на Господ Бог във Храма
ти си Злато и Сребро.

Златото ще се докаже
в сярната киселина,
и ще превъзмогне даже
най-жестоката злина.

А Среброто своя блясък
върща в огнената пещ...
Става ли ти вече ясно
как живота да прозреш?

Че уроци в него има
и за зли, и за добри.
Някой изпита си взима,
друг е скъсан и гори...

А до завист Бог ревнува,
щом от Злото ни спаси.
Злато и Сребро не струват,
ако грях ги покоси...

Затова смири сърцето
до Разпятие дори,
и за всичко под Небето
на Исус благодари...

ИЗБРАХ СИ ВЯРАТА В ХРИСТОС!

Неверието черен трън е,
а Вярата е лотос бял.
Човекът винаги ще жъне
това, което е посял.

Един ще има пръстна нива
и червей в нея ще пълзи,
а от реколтата бодлива
ще дойдат мъки и сълзи.

А друг ще сътвори градина,
събрала Божии лъчи,
та от година на година
да радва светлите очи.

И нека никой не роптае
за жътва щом настъпи ден.
Каквото си посял... Това е
животът, с избора роден!

Едната воля! Тя решава
в сърцето главния въпрос...
Извикай пред Отец тогава:
Избрах си Вярата в Христос!

ИМАНЕ, СКРИТО В НИВА

Животът бързо си отива.
Не може времето да спреш.
Едно имане, скрито в нива,
очаква да го прибереш.

Лежи си там, от памтивека.
Съкровище от Светлина.
Но между него и човека
пръстта е станала стена.

Реши ли някой да я рови
като къртица ще е сляп.
И вместо при богатства нови
душата му ще падне в трап.

А то, имането, си иска
посочения иманяр...
Водата Жива да разплиска
към Божия прекрасен Дар.

Пръстта усърдно да отмива,
без силата си да пести,
и види как в самата нива
Небесен бисерът блести.

С ръка простряна да го хване.
В сърцето да го съхрани.
Че той е Вечното имане
за всичките му бъдни дни.

И ако някой ме попита
какво богатство е това,
ще кажа с искреност открита:
На Господ Святите слова!

Със тях човекът придобива
за Вечния си дом копнеж...
Едно имане, скрито в нива,
очаква да го прибереш!

КОТВАТА НА СЪРЦЕТО

Всяка котва сърцето си вика.
Там, където я пуснеш – тежи.
Тя изпълва с копнеж мъченика
във Небето със зов да кръжи.

Зад съдбовната светла завеса
да прониква със Свят благослов,
и да знае мечтите къде са
преизпълнени с Дух от Любов.

Помъдрял от житейските бури
да се скрие в най-чист мироглед.
Че си струва, щом Господ притури
скръб и болка в живота му клет.

Котва само със тях се обръща
да потърси висок небосвод,
даже грозен светът да се смръщва,
че посоката има си брод.

Всичко тленно в борби остарява,
без вървежа да върне назад,
но сърцето до кръст се надява,
щом го тегли Небесният Град.

То смирено с надежда се кротва
и жадува през всичките дни
да потъне при своята котва
в озарени от Бог висини.

ПЪТНИКО СВИДЕН...

(една любима стара песен,
погалена от Дух Небесен)

Пътнико свиден, пътнико млад,
тръгнал да видиш белия свят.
Бели ли бяха всички страни,
гдето пътува в твоите дни?

Пътнико свиден, пътнико млад...
В грях е затънал целият свят.
В пътища ходил – Път не откри
с бели надежди, с чудни искри.

Пътнико свиден, пътнико млад...
Има Небесен Дух с Благодат.
Той за сърцето Гълъб е бял,
Който лекува скръб и печал.

Пътнико свиден, пътнико млад...
Минали дните – чезнат назад.
С Вяра в сърцето гледай и виж –
Пътят ще трябва да извървиш.

Пътнико свиден, пътнико млад...
Само със Господ ти си богат.
Той ти е Свята Жива Вода.
Той ти е в мрака светла Звезда.

Пътнико свиден, пътнико млад...
Чака те с радост Вечният Град.
Тръгнал към него – пей и мечтай,
и на Христос сърцето си дай...

ВЕК

Дали ще бъде Вечен или ще е вековен
животът се простира във думичката “Век”.
Но скритият ѝ смисъл, премъдър и съдбовен,
е длъжен да познава роденият човек.

Живял до сто години, навярно ще празнува,
със близки и познати вековен юбилей.
Но празникът тогава затвор ще му се струва
и даже би извикал: “О, Господи! Недей!

Недей ми дава още живот във старо тяло.
Прегърбен съм отдавна. Изсъхнал съм съвсем.
Сърцето ми стократно години превъртяло
утехата си иска и благия мехлем...”

Така стоят нещата със празника далечен.
Столетникът жадува последната врата.
Премине ли през нея – оттатък ще е Вечен
и там ще го очаква безкрайна Вечността.

Защо тогава Вечност от Век се образува,
когато тя си няма начало или край?
Какво за Бог е Векът, където Той векува,
човекът на земята едва ли ще узнай...

Не са ли Век в Твореца безмерните години,
в които сам пребъдва и чудното твори?
Животът във Духа Му не може да премине,
но в Святото пулсира и в Огъня гори.

Не ще откриеш Века във речника тълковен,
дори да те терзае дълбокият въпрос...
Дали ще бъдеш Вечен или ще си вековен –
сега избирай, братко, със Вяра във Христос.

Съдбата на човека е бързей скоротечен.
А изборът в сърцето – към птица или кърт.
Летиш ли към Небето – Животът ще е Вечен!
Дълбаеш ли земята – намираш Вечна смърт!

ЦЕНАТА ДО ДАЛЕЧНИЯ ПРЕДЕЛ

Потъват в неизбежната забрава
на хорицата земните дела.
И все едно е преходната слава
за колко време шумна е била.

Остават песъчинки в шепа пясък,
размити от поредната вълна –
със своето падение и блясък,
и избор между благост и злина.

Кръгът не се превръща в перспектива,
но всичко в повтораемост върти.
Животът идва. После си отива.
А времето забързано лети.

Посоката е избор за вървежа
и пътят има крайната си цел.
Следите се оставят – да бележат
цената до далечния предел.

Но колкото и сила да положи –
човекът страда в земния си плен.
И в битка с гравитация не може
да полети съвсем олекотен.

Напусто са усилията пръстни.
В небесното плътта не прави скок.
И някъде, в годините си късни,
разбира, че нищожна е без Бог.

И само от сърцето чиста вяра
нагоре би могла да полети,
където Вечност, от света по-стара,
притегля с неотворени врати.

И вместо в неизбежната забрава,
във Свята Памет да твори следи –
за тази сетнина си заслужава
на този свят човек да се роди.

ГОСПОДНИТЕ КАРТИНИ

Картини във сърца рисува
светецът с Вечните слова,
и всяка трепетно вълнува
събудените сетива.

Политат те към свят чудесен
с дървета, птици и лъчи,
и съзерцават свод небесен
от който музика звучи.

Животът с вяра и надежда
отключва тихи чудеса –
сърце през думи да проглежда
в невидимите небеса.

Да види себе си в картина,
където Дух животвори,
и сред Едемската градина
мечтите му роят в искри.

Картини във сърца рисува
светецът с Вечните слова.
И Сила от Сион ликува
в разтворената синева.

А тя съвсем не е далече!
Тъй близка е! До дъх почти!
О, Господи! Пристигай вече!
В картините ни заблести!

ВЕРНИЯТ МИ СМИСЪЛ

Не пиша за доволния търбух,
а само за сърца непримирими.
И лее се от волния ми дух
една Любов в мелодия и рими.

Не всеки моя зов ще приюти,
за да му бъде чистата утеха.
Плътта и приземените мечти
от много хора Вярата отнеха.

Понесох отрицания и гняв.
И люта скръб поетът в мен понесе.
Понякога и прицел величав
по пътя като стар подгонен пес е.

Не може съпротивата да спре
и вятърът в сърцето ми досажда.
А Мечът, като рало щом оре,
едни пробожда, а пък други ражда.

За Вечното събирам плодове
и този свят съвсем не ме вълнува.
Една победа да се изкове
понякога и сто живота струва.

Един си имам, Свято посветен,
и битката за Правдата не спира.
Събудя ли се в новия си ден,
звъни неуморената ми лира.

Възможно е от тежкия товар
и тя за кратък отдых да въздиша,
но щом оставам от Небето Дар,
творя все още... И все още пиша!

Дано Духът от моите слова
всели докрай съдбата Си свещена.
Че верният ми Смисъл е в това –
душа да бъде, Богу подарена...

ПЕЧАТЪТ НА СЪДБАТА

Поклонът е печатът на съдбата,
създаден да диктува и тежи.
Навел пред господаря си главата,
поклонникът дъха си му дължи.

От пътя си не може да избяга,
когато той е избор осъзнат.
Дългът по право примката затяга
и няма вече връщане назад.

Светът е днес арена на поклони
и сблъсъкът невидим между тях.
От златен трон сред мраморни колони
до гетото в мизерия и крах.

Но винаги сърцето преживява
платената с поклона му цена.
А после, в края, Вечност наследява –
било от мрак, или от Светлина.

Такъв е той – печатът на съдбата.
За избора – невидима юзда.
Пред него се превиват колената
и той в душите прави си бразда.

И мъдро е, преди да коленичи,
човекът Верен Дух да избере,
защото цял живот ще Го обича
и с Него ще живее и умре.

Че после идва неизбежна драма
за хората с погрешния поклон –
да търсят мир, какъвто вече няма
след блясъка на земния им трон.

ВЯРА-СЛЪНЧОГЛЕД

(На една приятелка във Вярата)

Когато се въздига плява,
а Храмът е съборен плет,
човекът в Бога оцелява,
щом има вяра-слънчоглед.

Не може с нея да изгуби
лъчите Свети на Христа,
защото истински ги люби
от утрото до вечерта...

От изгрева лазурно златен
до залез кърваво-червен,
животът му е благодатен,
принесен Богу всеки ден.

И знае слънчогледът верен,
че топли своите зрънца,
а в своя Господ ще намери
Любов от хиляди сърца.

Че Той е Слънцето, Коего
блести над всички светила,
и всяка вяра на Небето,
за Него жива е била.

А щом Го следва в зов изречен,
в лъчите на Свещен Завет,
пребъдва в Смисъла си Вечен
човекът с вяра-слънчоглед...

КЪМ ДРЕВНОТО ОБРЪЩАЙТЕ ОЧИ!

Живея зад невидима завеса
и моят дух за древното гори,
а този свят е смачкан от прогреса,
и Злото безпощадно го мори.

В епохите отминали вторачен
издирвам с вяра чисти семена
и винаги намирам своя начин
да оцелявам в Мир и Светлина.

Животът ми е там, във Простотата
на Истинските Божии слова,
където следват Пастиря стадата
и никне благодатната трева.

Където Хлябът дъхав се изпича,
а Виното от мехове тече,
и винаги след своя Господ тича
един слуга със вяра на врабче.

Очи притварям, а сърце проглежда.
Изричам дума – в миг да полети.
И щедри пред едната ми надежда
отварят се Небесните врати.

Не питайте, приятели, къде са...
Към древното обръщайте очи!
Че то е днес невидима завеса
на Божиите праведни лъчи.

И който го потърси с чиста вяра,
сам себе си привлича в Свят Завет,
където Вечност мъдра и прастара,
му става Слово от масло и мед.

В ОТСЕЧКА КРИВА ИЛИ ПРАВА

В отсечка, крива или права,
животът следва своя ход,
прегърнал мимолетна слава
или мизерния хомот.

А някъде, Небесно скрита,
една пътека дух зове,
на нея някой да опита
от Злото да се отърве.

Светът със своята матрица
съдбите прави по калъп,
а верният и точен прицел
е свързан със голяма скръб.

И с тази мисъл, че ще страда,
не свиква преходната плът,
дори безумна да пропада
на лесния и грешен път.

Тежи грехът – жесток, оловен,
и Правда като Кръст тежи.
Човек е винаги виновен
и трябва да се издължи.

Отдал сърцето на Твореца,
или на падналия княз...
С бодили остри във венеца
или с престол, пари и власт.

Поука всякога остава,
за онзи, който е живял.
В отсечка, крива или права,
приема Вечния си дял.

И нека да не му е криво,
на който следва моя стих.
Живей, приятелю, правдиво,
защото Дух пред теб открих.

И там, на Вечната пътека,
Той чака те, за да вървиш,
и вътре в себе си Човека
с Любов Христова да дариш.

МОЯТ ДАР!

Моят Дар се излива като Жива Вода
и в Небесната нива е оставил следа.
Всеки Верен да никне като житния клас,
и Христос да обикне в мисъл, дело и глас.

Моят Дар е насъщен като топлия Хляб.
С него Сила поглъща онзи, който е слаб.
На Исус със словата, в Светлина озарен,
под Десницата Свята да пребъде смирен.

Моят Дар е Небесен, сътворен от Отец.
Сам Христос му е Песен и нетленен Венец.
Любовта Му до края ако бих я раздал,
ненапразно, ще зная, на света съм живял.

Моят Дар се излива! Като Дух Го задръж!
На Невястата жива нека служи за Дъжд!
И ще знаеш тогава онзи смисъл правдив,
че човек, щом дарява, е пред Господа жив...

СВЯТАТА НАДЕЖДА

Кога Надеждата полита
към своите Вечни небеса
да търси глътка неизпита
от благодатната роса?

Кога ръцете си протяга
и проси Милост за съдба
да спре хомотът да я стяга
в неумолимата борба?

Кога преградите строшава
за своя миг от свобода,
надзърнала в неземна Слава
и Дар, приготвен за чеда?

Навярно Господ отговаря
с лъчи в среднощната тъма,
и Сам Вратата ѝ отваря
да си пристигне у Дома...

Когато Му остане вярна
сред гъстия неверен мрак,
и със молитва благодарна
ръце протяга... Пак, и пак...

Когато искрена изцежда
докрай едничкия си зов...
Пребъдва Святата Надежда
в Отеческия благослов.

Защото вече е дарена
с една прободена ръка.
И нека чиста и смирена
да си остане все така...

НАТРУПАЙ СИ ПАМЕТ!

Натрупай си памет, приятелю верен,
и в нея Добро съхрани.
И нека е взорът ти в бъдното вперен
до края на земните дни.

Че тя е в Небето отворена книга
където прочита я Бог.
А вярата в Него докрай я въздига
по пътя към Хълма висок.

Натрупай си памет, по-скъпа от злато.
По-ценна от земни блага.
И знай, че тогава живял си богато,
дори и през скръб и тъга.

Старее с годините тленното тяло
и няма посока назад,
но щом е в душата ти чисто и бяло –
приел си реки с Благодат.

Натрупай си памет, следа в Необята.
Съкровище в светъл дворец.
Че дух се изпитва с Любов на земята
за среща със своя Отец.

До скритата Вечност когато отива –
оттатък е принос и дар.
И памет го слави, завинаги жива,
с искри от Небесната жар.

МЛАДОСТ ИМАМ НЕИЗПИТА...

Прибавих си една година
към натежалата торба.
А тя във времето отмина
с печат от болка и борба.

И нея, вярвам, ще зачита
Небесният ми Господар,
че младост имам неизпита,
дори и да съм леко стар.

Към свършека и аз се движа.
Реката в бъдното тече.
Но днес, оставил всяка грижа,
ще бъда весело момче.

И за приятелите верни
ще вдигна първият си тост,
че те със жертвите безмерни
обичаха у мен Христос.

И нека с чашата пенлива
животът да трепти до век,
че бе душата ми щастлива
по пътя дълъг и нелек.

Наздраве, казвам си, и пия
лъчи от топлещи слова.
Любов в живота да открия –
какво по-чудно от това?

За нея всякога си струва
сърцето жарко да тупти,
че още моят дух пътува
към светли бисерни врати.

ЗА СВЕТЛИЯ ОТ БОГА ДЯЛ!

Когато този свят съвсем е
от мъст и злоба полудял,
делата си превръщай в семе
за светлия от Бога дял.

Че който сее – той и жъне
и става в горното богат.
И няма в жетвата му тръни,
но Вяра, Мир и Благодат.

Въпрос на избор е съдбата
и смисъл, че поел си Път.
Заложиш ли на Воля Свята –
към нея се стреми духът.

И даже всички бариери
светът закуп да събере –
Завета щом си изнамери
сърцето няма да се спре.

Върви и сей Любов тогава!
Дарявай клети с добрини!
И сам ще си натрупаш Слава
във праведните висини.

Съкровище от Светлината
ще бъде Вечният ти дял,
защото на Христос благата
в души човешки си посял.

ЛЮБОВ НАД ВСИЧКИТЕ ЛЮБОВИ

Ще дойде по-добрият свят,
където смърт не ще поглъща.
Човекът с Бог ще е богат
и с Любовта Му вездесъща.

Блага Небесни ще твори.
Слова Заветни ще изрича.
На Господ ще се покори
и със Духа Му ще обича.

Ще си натрупа в паметта
цветя от приказни градини.
И във безбройните лета
реките му ще бъдат сини.

Дъхът му ще е Свят и тих.
Очите – езера пречисти.
А сам Животът ще е стих,
готов докрай да се разлисти.

Мечта ли казвате? О, не!
Това е Вечност предузната!
И с Вяра, капчица поне,
ще ви докосне Светлината...

Приели нейните искри
на Бог създания сте нови!
И във сърцата ви гори
Любов над всичките любви!

В ЗЛАТНАТА МИ ЕСЕН

Пребъдвам вече в златната си есен,
но злато на земята не събрах.
Отец си имам, щедър и Небесен,
и цял живот за Него изживях.

Честит ликувах с Вечните Му тайни
и всичките Му мъдри словеса.
Врати отварях чудни и незнайни
и пълних чаши с праведна роса.

Богатството ми горе се натрупа
и златото ми в Свят ковчег стои.
Имот със него няма да си купя
и зъл крадец не ще го присвои.

Но влязъл в Радостта на Господаря
отново Нему всичко бих дарил,
защото Той сърцето ми изгаря
и в мене Огън всякога е бил.

Пребъдвам вече в златната си есен
и тя от Святи дарове блести.
Един живот във горното принесен
Небесна пролет ще го възвести...

ПОЯ, ЗАЩОТО СЪМ ПОЕТ!

Далеч от земна суета
и свят прогнил и безпосочен,
останах извор, да шуртя,
но никога не бях източен.

Заветен верните поих.
Поливах ги с Любов преляла.
И раждаха се стих след стих
от Святост, изначално бяла.

И няма как да бъде сух
творец с дълбокия си корен.
Извира в него Вечен Дух
да следва порива Си горен.

Души с покой да утеши.
Небесен Образ да рисува.
И всяка скръб да потуши,
та в радост клетият да плува.

Извират чистите води.
Събарят земните прегради.
А Господ Бог ще Си роди
в сърцата светли водопади.

Потокът става на река.
Реката във море се влива.
А моят извор все така
шурти в надеждата си жива.

И казвам си до днес: Амин
на тази благост споделена,
та жаждата на не един
да бъде чудно утолена.

Това е Святият Завет
и той в сърцето ми извира:
Поя, защото съм поет
с отдавна напоена лира...

КОГАТО СЪРЦЕТО Е С ВЯРНА ПОСОКА!

Обичай Сион! И в сърцето ти нека
Зорницата сочи спасителен бряг.
А в чудната ладия – бяла и лека,
бъди на Небето надежден моряк.

Надмогвай над бури! Удържай платната
и имай Завета за верен компас.
Защото сред мрака блести Светлината
и води те всякога Божият Глас.

Обичай Сион, че е прицел на Вяра!
По-скъп от живота, от връх по-висок!
И нека ти влива Духа Си без мяра
Любящият, Щедрият, Святият Бог!

Че някога в бъдното, свила платната,
Небесната ладия горе ще спре...
И слязъл морякът – ще знае цената
защо е преплувал най-бурно море.

Сион му е пристан за котва дълбока!
Христос е Награда и Вечен Венец!
Когато сърцето е с вярна посока
и в клетия грешник роди се светец!

СТИХ-ИЗПОВЕД

Всеки Огън се ражда от Огън.
Любовта се запалва с Любов.
С тази Правда единствено мога
да спасявам от тъмния ров.

Нищо черно духа ми не стряска.
Святостта като слънце блести.
Всяка скръб се нуждае от ласка.
Всяка болка – греха да прости.

Като клетник, от Бог изнамерен,
търся клетки, та Дух да им дам.
Всеки вярващ да стигне до Верен.
Всяка глина – до камък от Храм.

В тази битка на днешното време
съм еднакво лекарство и Меч.
Всеки корен се ражда от семе.
Всяка стъпка отвежда далеч.

Не докосвам сърцата с принуда.
Не участвам в човешки сплетни.
Всяко злато се ражда от руда.
Всеки полет стреми висини.

И е чудо в духа ми, че мога
под Небесния Вечен покров,
Любовта да разпалвам от Огън,
а от Огъня – Пример Христов.

ПРИТВОРЯ ЛИ ЗА МИГ ОЧИ...

Притворя ли за миг очи
Христос над мислите ми свети,
а в Неговия куп лъчи
се раждат чудните куплети.

И не е сън, но порив бял,
роден от Вяра, Дух и Слово.
За Господ – цял живот копнял,
творя – отново и отново.

Сега е час, и днес е ден
слугата Дар да умножава,
че утре ще стои смирен
пред Царя в Неговата Слава.

И няма да изпитам страх,
извадил всичките си мниси,
защото благодатен бях
от младостта до старостта си.

Дори от скръб да ми горчи,
че дарове светът не иска,
притворя ли за миг очи –
Едем с Реката си ме плиска.

В живота му, принесен цял,
се ражда Смисълът в твореца –
Лъчи Христови днес раздал,
да бъде утре Стълп в Двореца.

За тази Свята сетнина
надеждата ми в струя блика,
и плащат скъпата цена
у мен поетът с мъченика...

ПРЕД НОВАТА ГОДИНА!

(Бисерни Лъчи от Портата на Манасия)

Забравям скърби, болки и злини
от всяка претъркулена година,
и само с най-щастливите си дни
във следващата искам да премина.

Товар си нося, с дух, по Благодат,
и няма да го впримча във окови.
Тъй грешен е измамливият свят,
готов да ме убива и злослови.

Простен бъди от моите слова!
Не искам в теб възета от длъжници!
Високата и Свята синева
е прицел на мечтатели и птици.

Да бъда – сякаш вчера съм роден.
Със памет – неразтворена тетрадка.
И всеки лист да бъде светъл ден,
а споменът от него – радост кратка.

Каквото и от мен да си отнел –
нищожно е... Дори и жал не струва!
Достигнах невъзможния предел,
където само Вярата пътува...

И още съм с отворени очи!
И още съм с ръце, които дават!
А Злото моят дух ще премълчи,
щом устните ми всякога прощават.

Прибирам се, нечувано богат...
Не искам от съдбата щедра лихва.
Доволно е, че Примерът ми Свят,
над моите години се усмихва.

Най-новата ще ми прибави Той
с надеждата, че вече е последна,
и някъде в Небесния покой
след бисерната Порта ще приседна...

Където няма битки и вини,
но Щастие, дарено на мнозина...
Забравям скърби, болки и злини
от всяка претъркулена година...

МЪДРОСТТА, КОЯТО ПРОНИЗВА...

Маслото в млякото е скрито.
Духът – в Заветните слова.
И Виното, със Вяра пито,
открива Свята синева.

Медът твори се от прашеца
на всеки разцъфтял се цвят,
а от брадата на мъдреца
власинки Правдата шептят.

В дълбоко бисер се открива.
В недрата ражда се рубин.
А в нежната вода игрива
е скрита мощ на исполин.

Свещта пред Слънцето е бледа,
но нощем силна да блести,
и онзи, който я съгледа,
не ще се в мрак опропасти.

С искрата Огънят се ражда
да сгрее всеки дом студен.
Солта причина е за жажда
и има зов неутолен...

Но ето пълният трагизъм
над всяка криза въобще –
Животът с Мъдрост е пронизан,
но грешник остро не ще...

РАЗТВОРЕНА КНИГА

Глухите ме виждат, но не чуват.
Слепите ме чуват, но не виждат.
Плътските от злоба негодуват.
Слабите в безсилие обиждат.

Между наковалнята и чука
ударите тежки си понасям.
Падналият не осъждам с укор.
Малкото светило не угасям.

Маска на лицето си не нося
и не искам дял от чужда слава.
Нямам ли – от Бога ще изпрося.
Имам ли – излишък не остава.

Не задържам дългове човешки
и не търся съчица в окото.
Плащам си за сторените грешки
и без ропот гълтам си горкото.

Тайните в живота си разчоплих
как да бъда сит или пък гладен.
Мръзнеците – с огъня си топлих.
Нямащите – с дара си раздаден.

Не скърбя, изхвърлен на бунище,
и не трепвам, даже на мишена.
Имам си и Вяра, и Огнище!
Имам си и Слънце, и Вселена!

Пътник ли съм – Пътят ще приключи.
Клетник ли съм – пак ще е до време.
Писаното – нека ми се случи!
Търсеното – нека ме приеме!

Чудна е съдбата. Като песен.
Нотите ѝ Някой Друг ги пише.
Не живях живот, за да е лесен,
но да бъде Кръстът ми от свише.

И това на този свят ми стига.
Горе е спечелената лихва.
А у мен разтворената Книга
Господ я чете, и се усмихва...

ОТ ИДЕЯТА ДО ИДЕАЛА...

Дали красивата идея
ще се превърне в идеал,
зависи с колко плам за нея
творецът дълго е горял.

Че тя ще срещне съпротива
за своя смисъл величав,
но трябва да остане жива,
дори и при отпор корав.

Плътта от дух е уязвима.
Духът – непобедим от плът.
И там, където битка има,
се включват силите отвъд.

Доброто не е просто дума
да има Зло за антипод.
С една искра пожарът лумва,
и с него – целият живот.

Мечти и чувства да разпали.
Копнеж и блян да възроди.
А с любовта, сърцата дали,
свещен олтар да съгради.

И не съдба, но епопея
би сам творецът преживял,
когато чрез една идея
дари на всички идеал...

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени